

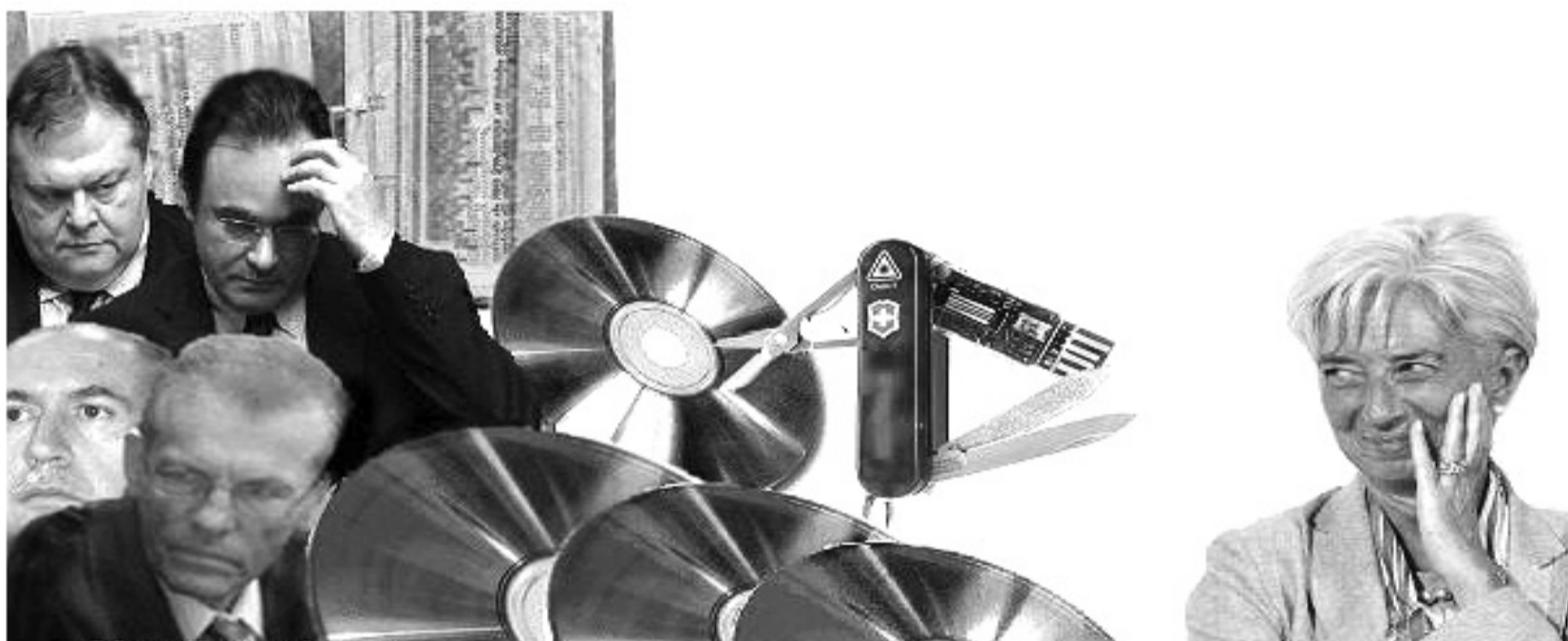

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 373 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ατέλειωτα σκάνδαλα, σήψη, διαφθορά

Κλέφτες και απατεώνες πλουτίζουν από τον ιδρώτα μας

ΦΕΡΤΕ ΠΙΣΩ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ

Εμπόριο
Κάτω τα χέρια από την κυριακάτικη αργία
σελ. 4

19ο Συνέδριο ΚΚΕ
Η παράσταση «Ο Καραγκιόζης Μεγαλέξανδρος»
σελ. 10-11

Διεθνή
«Ευτυχώς δεν γίναμε Αργεντινή»
σελ. 14

Ιστορία
Μια επέτειος για τρεις μεγάλους επαναστάτες
σελ. 15

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για την εισβολή των ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ

Στις 28 Δεκέμβρη και ενώ τα πανεπιστήμια δεν λειτουργούν, η συμμορία της κυβέρνησης με εκτελεστή την αστυνομία ξαναχτύπησε. Έστησαν ολόκληρη αστυνομική επιχείρηση με δεκάδες αστυνομικούς των ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ και εισέβαλλαν μέσα στο κτίριο της ΑΣΟΕΕ παραβιάζοντας το άσυλο. Ο απολογισμός ήταν η σύλληψη 16 μεταναστών μικροπωλητών, που αναζήτησαν καταφύγιο στο χώρο του ασύλου και η εισβολή σε στέκια φοιτητικών παρατάξεων που λειτουργούν σε χώρους της σχολής και στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ.

Η πρόφαση για την εισβολή ήταν το λεγόμενο «παραεμπόριο» μπροστά από την ΑΣΟΕΕ από μετανάστες μικροπωλητές. Αυτή η καραμέλα χρησιμοποιείται από κυβέρνηση-Τρόικα για να μας διαιρούν σε ντόπιους και «ξένους» και να μπορούν να εξαπολύουν επιθέσεις των κατασταλτικών μηχανισμών, με ή χωρίς τη συνδρομή των φασιστικών συμμοριών της Χρυσής Αυγής, εναντίων μεταναστών που προσπαθούν να επιβιώσουν. Η κατάσταση ιδιαίτερα έξω από την ΑΣΟΕΕ είναι χαρακτηριστική καθώς επί μονίμου βάσεως υπάρχουν στρατοπεδευμένη αστυνομική δύναμη,

Η εισβολή στην ΑΣΟΕΕ έρχεται ως συνέχεια των προηγούμενων περιστατικών αυξανόμενης καταστολής τον τελευταίο καιρό, όπως ήταν η εισβολή από την αστυνομία στη κατάληψη της βίλα Αμαλίας στις 20/12 και η προσαγωγή 8 αγωνιστών, οι συλλήψεις μαθητών και φοιτητών στη διαδήλωση στις 6/12, η παραβίαση δυο φορές του ασύλου στο ΑΠΘ, η σύλληψη μέσα στο άσυλο 11 απεργών εργαζομένων στο Αριστοτέλειο πανεπιστήμιο, η επίθεση στο φοιτητικό μπλοκ, ο ξυλοδαρμός και οι συλλήψεις 16 φοιτητών (μέσα στο άσυλο) στη διαδήλωση στις 17/11 στη Θεσ/νίκη, οι συλλήψεις συνδικαλιστών στις 15/11 στη Θεσ/νίκη κ.α. Όλες οι συλλήψεις συνοδεύτηκαν και από σπημένες διώξεις, κάποιες από τις οποίες αναμένονται να εκδικαστούν το επόμενο διάστημα.

Η εισβολή στην ΑΣΟΕΕ στοχεύει στην τρομοκράτηση του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος και των μεταναστών. Βρίσκεται μέσα στα πλαίσια του κράτους έκτακτης ανάγκης που οικοδομεί η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας και ιδιαίτερα των πιο ριζοσπαστικών και

αγωνιστικών τους κομματιών. Η κυβέρνηση, εκτός από την Τρόικα, τα αφεντικά και τους ιμπεριαλιστές, τη Χρυσή Αυγή, δεν έχει σχεδόν κανένα έρεισμα μέσα στην κοινωνία και για αυτό προσπαθεί να επιβιώσει με την ωμή βία και καταστολή.

Πρέπει να ξεμπερδεύουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται μ' αυτή τη χουντική κυβέρνηση και με την Τρόικα. Ν' απαντήσουμε αποφασιστικά, δυναμικά και μαζικά απέναντι στην καταστολή, τις συμμορίες των ΜΑΤ και τις φασιστικές συμμορίες της Χρυσής Αυγής που τους συνδράμουν, με ένα κίνημα υπεράσπισης των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων και ελευθεριών.

- Κάτω τα χέρια από τους εργατικούς αγώνες, τις κινητοποιήσεις και το Άσυλο.
- Κάτω τα χέρια από τους κοινωνικούς χώρους, τα στέκια και τις καταλήψεις.
- Καμία δίωξη αγωνιστών, άμεση απόσυρση των κατηγοριών.
- Όχι στο κράτος έκτακτης ανάγκης.
- Διάλυση των ΜΑΤ - Αφοπλισμός της Αστυνομίας.
- Να οργανώσουμε παντού την αυτοάμυνα και αλληλεγγύη του κινήματος, ενάντια σε κρατική καταστολή και χρυσαυγίτικες συμμορίες.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Απάντηση στον Λουί Αλτουσέρ

Συγγραφείς: Ερνέστ Μαντέλ, Μικαέλ Λεβί, Ζαν-Μαρκ Πουαρόν

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2008

Σελίδες: 180

Τιμή: 8 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη παρουσιάζουν στο αναγνωστικό κοινό το βιβλίο υπό τον γενικό τίτλο *Απάντηση στον Λουί Αλτουσέρ*. Η έκδοση αυτή περιλαμβάνει τέσσερα κείμενα: Δύο του Ερνέστ Μαντέλ (*Απάντηση στον Λουί Αλτουσέρ και στον Ζαν Ελλεστέιν* και *Ο Αλτουσέρ διορθώνει τον Μάρξ*), ένα του Μικαέλ Λεβί (*Ιστορισμός και ανθρωπισμός στον Μάρξ ή Ξαναδιαβάζοντας το «Κεφάλαιο»*) και ένα του Ζαν-Μαρκ Πουαρόν (*Ο Αλτουσέρ, η Ιδεολογία, το Σχολείο*).

Η έκδοση αυτού του βιβλίου έχει σαν σκοπό να γνωρίσει στους έλληνες αναγνώστες και ιδιαίτερα στους αναγνώστες του εργατικού κινήματος τις πραγματικές απόψεις του Λουί Αλτουσέρ, και όχι αυτές που παρουσιάζουν στην

χώρα μας ορισμένοι, ρετουρσαρισμένα και κυρίως επιλεκτικά. Πρέπει να γίνει γνωστό ότι ο Αλτουσέρ ρίχνει στην πυρά σχεδόν όλα τα έργα των μαρξιστών και του ίδιου του Μάρξ (εκτός ίσως από τις σημειώσεις του Μάρξ για το «Εγχειρίδιο Πολιτικής Οικονομίας» του Άντολφ Βάγκνερ).

Μέσα από την κριτική στις απόψεις του Λουί Αλτουσέρ που ασκούν οι τρεις συγγραφείς της παρούσας έκδοσης όχι μόνο φαίνεται ο αντιμαρξιστικός χαρακτήρας τους, αλλά ταυτόχρονα διευκρινίζονται και μια σειρά από θέματα μεγάλης σημασίας για το εργατικό κίνημα. Αυτοί οι δύο λόγοι έκανα αυτή την έκδοση αναγκαία και χρήσιμη.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ενόψει των γιορτών, διάφοροι καπιταλιστές εναρμονίστηκαν με το πνεύμα των ημερών και επιδόθηκαν σε φιλανθρωπικές ενέργειες. Βέβαια η «καπιταλιστική φιλανθρωπία» είναι εξίσου σύντομο ανέκδοτο με την «ιμπεριαλιστική ανθρωπιστική βοήθεια». Αυτοί που οδήγησαν την ελληνική οικονομία στη χρεοκοπία, που ξεζουμίζουν τον πλούτο που παράγουμε, που έχουν οδηγήσει μαζί με την Τρόικα και τη συγκυβέρνηση τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στη φτώχεια και την εξαθλίωση, που καθημερινά καταργούν εργασιακά δικαιώματα και κατακτήσεις, με απίστευτη υποκρισία δηλώνουν φιλάνθρωποι, βρικόλακες αιμοδότες δηλαδή. Η Vodafone, ενώ έχει πραγματοποιήσει συνεχείς επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους (προσπάθεια κατάργησης της συλλογικής σύμβασης, προγράμματα εθελούσιας εξόδου κ.λπ.), πρόσφατα συμμετείχε σε φιλανθρωπικό πρόγραμμα. Καμία διάθεση δεν έχουν βέβαια οι αετονύχηδες επιχειρηματίες για φιλανθρωπία. Διαφήμιση και αναβάθμιση του εταιρικού τους προφίλ θέλουν να κάνουν. Όμως το θράσος τους δεν έχει όρια. Εκμεταλλεύονται τα αισθήματα αλληλεγγύης, αυταπαρνήσης και αυτοθυσίας που χαρακτηρίζουν τους εργαζόμενους, μας καλούν να συνδράμουμε «για να βοηθήσουμε τους συμπολίτες μας», ενώ είναι οι ίδιοι οι καπιταλιστές που με λύσσα επεδίωξαν την κατάργηση του κοινωνικού κράτους για να επωφελούνται με φοροαπαλλαγές και ενισχύσεις από τους πόρους που εξοικονομούνται. Τέτοια ήταν η εκστρατεία του Mega με τον δήμο Αθηναίων. Ακόμη πιο χαρακτηριστική περίπτωση «εθελοντικής φιλανθρωπίας» είναι αυτή του ΣΚΑΪ σε συνεργασία με την Εθνική Τράπεζα και τη συνδρομή της αρχιεπισκοπής Αθηνών και της Ένωσης Φροντιστών Αθήνας. Όλος ο παρασιτικός συρφετός, οι τραπεζίτες που τους πληρώνουμε χρυσούς, τα δύο όπια του λαού που ευλογούν (κυριολεκτικά και μεταφορικά) Τρόικα και συγκυβέρνηση: οι καναλάρχες που δεν έχουν πληρώσει ούτε ευρώ για τις συχνότητες και η αρχιεπισκοπή που δεν πληρώνει φόρους, οι φροντιστηριάρχες που

Καπιταλιστική φιλανθρωπία και καταστολή

«Οι εργάτες φωνάζουν για ψωμί. Οι έμποροι φωνάζουν για αγορές.

Οι άνεργοι πεινούν. Τώρα πεινάνε κι όσοι εργάζονται.

Αυτοί που αρπάζουν το φαΐ απ' το τραπέζι, κηρύχουν τη λιτότητα.

Αυτοί που παίρνουν όλα τα δοσήματα, ζητάνε θυσίες.

Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους για τις μεγάλες εποχές που θα 'ρθουν.

Αυτοί που τη χώρα σέρνουνε στην άβυσσο λεν πως η τέχνη να κυβερνάς το λαό

Είναι πολύ δύσκολη για τους ανθρώπους του λαού.»

Από το ποίημα του Μπέρτολτ Μπρεχτ 'Γερμανικό Εγχειρίδιο Πολέμου,

πλουτίζουν από την εκμετάλλευση των εργαζόμενων (καθηγητών και οικογενειών των μαθητών) αποκτούν αναβαθμισμένη αξιοπιστία και επιτελούν το θεάρεστο έργο τους από τις δικές μας τσέπες.

Σε φιλανθρωπία «μόνο για Έλληνες» επιδίδεται και η φασιστοσυμμορία της Χρυσής Αυγής. Οι Νεοναζί, που το αντιπολιτευτικό τους έργο περιορίζεται σε επερωτήσεις για τη βαριά φορολόγηση των ελλήνων φοροπληστών και σε δολοφονικές επιθέσεις εναντίον των πιο καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων κομματιών της εργατικής τάξης, επιχειρήσαν να κερδίσουν γρήγορο και να επεκτείνουν την επιρροή τους. Δυστυχώς για αυτούς, αυτό έγινε κατορθωτό μόνο όπου είχαν την προστασία της αστυνομίας, δείχνοντας έτσι για άλλη μια φορά πόσο αντισυστημική δύναμη είναι αλλά και ποιοι την καλύπτουν και την ενισχύουν.

Ενώ η αστική τάξη επιδίδεται σε φιλανθρωπίες, ο πολιτικός εκφραστής της συνεχίζει να τσαλαβουτά στα βρώμικα νερά του βοναπαρτισμού και στην προσπάθεια επιβολής ενός κράτους «έκτακτης ανάγκης». Απαραίτητο βήμα για να συνεχιστεί η βοναπαρτιστική διακυβέρνηση και να περιοριστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ατομικές ελευθερίες είναι η αναβάθμιση του ρόλου των δικωτικών αρχών σε βίαιο διαχει-

ριστή των συνεπειών της κρίσης. Σε συνέχεια των αστυνομικών επιχειρήσεων ενάντια σε φοιτητές, εργαζόμενους και μαθητές κατά το προηγούμενο διάστημα (βλ. προηγούμενο φύλλο) εκδόθηκε εισαγγελική εντολή στις 19/12 για επέμβαση της αστυνομίας, ώστε να λήξει η εδώ και μήνες κατάληψη της εστίας του Πανεπιστημίου Μακεδονίας από φοιτητές που διεκδικούν το δικαίωμά τους στη στέγη. Η επέμβαση δεν έγινε τελικά λόγω της αναστολής της κατάληψης από τους φοιτητές λόγω διακοπών. Ακολούθησε η εισβολή των ΜΑΤ στην κατάληψη Villa Αμαλίας και οι προκλητικές δηλώσεις Δένδια ότι «πατάχθηκε ένα κέντρο ανομίας που δρούσε για χρόνια». Μέσα στις διακοπές, στις 28/12, έγινε, για τρίτη φορά μέσα σε σχεδόν ένα μήνα, καταπάτηση του ασύλου στην κλειστή και άδεια ΑΣΟΕΕ. Με το πρόσχημα της πάταξης του παραεμπορίου, η αστυνομία εισέβαλε στο χώρο του πανεπιστημίου και συνέλαβε 16 βιοπαλαιστές μετανάστες. Εδώ και μήνες γίνονταν επιθέσεις των ΜΑΤ σε συνεργασία με φασίστες κατά μεταναστών, οι οποίοι έβρισκαν καταφύγιο στην ΑΣΟΕΕ και με τη βοήθεια φοιτητών απωθούσαν τις επιθέσεις. Άνευ αιτίας όμως η αστυνομία εισέβαλε και σε εσωτερικούς χώρους του πανεπιστημίου, όπου κατάσχεσε (ή φύτεψε;) αντιασφυζιογόνες

μάσκες, κοντάρια και άδεια μπουκάλια. Τα «τρομερά» αυτά πειστήρια τα επιδείκνυαν για μέρες τα ΜΜΕ ώστε να υποστηριχθούν οι δηλώσεις Δένδια ότι «το άσυλο είχε μετατραπεί σε άσυλο ανομίας». Βέβαια ο υπουργός Δημόσιας Τάξης σιωπά απέναντι στο γεγονός ότι η Βουλή έχει μετατραπεί σε άσυλο ανομίας (βλ. λίστα Λαγκάρντ, σκάνδαλο Μείμαράκη κ.α.), όπως επίσης και το σώμα των πραιτοριανών του, όπως αποδείχθηκε πρόσφατα με τη σύλληψη ακόμη και αξιωματικών της αστυνομίας για τη συμμετοχή τους σε κύκλωμα διακίνησης ναρκωτικών.

Η απάντηση του εργατικού κινήματος απέναντι σε όλα αυτά πρέπει να είναι άμεση. Δεν έχουμε ανάγκη από την υποκριτική φιλανθρωπία των καπιταλιστών. Παλεύουμε για την αξιοπρέπειά μας και θα την επιβάλουμε! Με την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, με την οξύνση των αγώνων μας, τον συντονισμό τους και την αυτοοργάνωσή μας. Με την αυτοοργάνωση σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πόλη, σε όλη τη χώρα, μέσα από λαϊκές συνελεύσεις και επιτροπές δράσης να οργανώσουμε δομές ενάντια στη φτώχεια και την εξαθλίωση, που θα αξιοποιήσουν πραγματικά την αλληλεγγύη, την αυταπαρνήση και την αυτοθυσία της εργατικής τάξης. Το δικίο μας δεν μπορεί να διώκεται. Θα κυριαρχήσει! Σε εργασιακούς και νεολαιίστικους χώρους, σε συνοικίες και γειτονιές να αναπτύξουμε δράση ενάντια στο κράτος «έκτακτης ανάγκης» και τις φασιστικές συμμορίες. Να μην αφήσουμε κανέναν μόνο του απέναντί τους. Για κάθε αγωνιστή που δέχεται το οποιοδήποτε χτύπημα, εκατοντάδες νέοι αγωνιστές να μπαίνουν στον αγώνα. Να οργανώσουμε την αυτοάμυνά μας απέναντι σε αυτές τις απειλές και να παλέψουμε για την ενοποίηση των αγώνων σε Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας για να ξεμπερδούμε με την εγκληματική συγκυβέρνηση, την Τρόικα και το κράτος «έκτακτης ανάγκης», να ανοίξει ο δρόμος για να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις, σύμφωνα με τις δικές μας ανάγκες. Να ενισχύσουμε την επαναστατική πολιτική, την ΟΚΔΕ και τις παρατάξεις της, ως εργαλεία που θα προσφέρουν στην επιτυχή έκβαση των παραπάνω.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η ανεργία και η συνακόλουθη οικονομική ανέχεια έχουν δημιουργήσει μια νέα κοινωνική ομάδα: τους «νεοάστεγους». Άνεργοι που έχασαν το σπίτι τους ή δεν μπορούσαν να το συντηρήσουν, εργαζόμενοι που απολύθηκαν λίγο πριν τη σύνταξη. Οι εκτιμήσεις κάνουν λόγο για περίπου 20.000 ανθρώπους, οι μισοί εκ των οποίων στην Αθήνα, που διαβιούν στον δρόμο ή σε ακατάλληλες συνθήκες στέγασης. Το 65% αυτών είναι «νεοάστεγοι» και βρέθηκαν σ' αυτή την κατάσταση από το 2010 και μετά, που άρχισαν να φαίνονται τα αποτελέσματα των μνημονίων.

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα, σε ποσοστό 89,7% είναι Έλληνες και 10,3% αλλοδαποί, ενώ περίπου 80% είναι άτομα παραγωγικών ηλικιών. 52% έχει τελειώσει Γυμνάσιο, 25% Λύκειο, 20% κάποιο Πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ, ενώ οι περισσότεροι ήταν εργαζόμενοι, κυρίως σε τομείς που έχουν πληγεί ανεπανόρθωτα από την κρίση, όπως οι κατασκευές, οι βιοτεχνίες κ.λπ. 24,8% εργάζονταν σε τεχνικά επαγγέλματα ή/και στον κατασκευαστικό τομέα, 22% ήταν ιδιωτικοί υπάλληλοι, 18% ελεύθεροι επαγγελματίες και 16% εργάζονταν στον τουριστικό τομέα. Το τελευταίο διάστημα υπάρχει σαφής αυξητική τάση των «νεοάστεγων», περίπου στο 25%.

Η ραγδαία αύξηση της ανεργίας, που έχει ξεπεράσει το 25%, έχει ως συνέπεια και την ταχύτατη ανάπτυξη της «μαύρης» εργασίας. Σύμφωνα με στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα από το Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας, η ανασφάλιστη εργασία αυξήθηκε συνολικά κατά 10% την τελευταία τριετία. Σε δείγμα 12.112 επιχειρήσεων που ελέγχθηκαν στο πρώτο εννιάμηνο του 2012, οι 12.823 από τους συνολικά 43.949 απασχολούμενους σ' αυτές βρέθηκαν να εργάζονται χωρίς καμία ασφάλιση (το 38,3% ήταν αλλοδαποί και το 24,6% Έλληνες). 1 στους 3 εργαζόμενους, δηλαδή, απασχολείται χωρίς ένσημα και περιθαλψη... Στις μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις που μας επιβάλλουν, παρουσιάζεται υπερδιπλασιασμός της μετατροπής των συμβάσεων από πλήρους απασχόλησης σε εκ περιτροπής εργασίας μονομερώς από τους εργοδότες, ενώ οι μεγάλες μειώσεις στις αποδοχές, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, συντελέστηκαν πριν το 2012.

Σε πρωτοσέλιδο αφιέρωμά του το ειδησεογραφικό πρακτορείο Bloomberg τονίζει ότι «οι Έλληνες δεν μπορούν να βρουν χρήματα για να πληρώσουν το πετρέλαιο θέρμανσης σε μια χειμαζόμενη οικονομία», αποτυπώνοντας τη ζοφερή πραγματικότητα της οδυνηρής καθημερινότητας ιδιαίτερα των κατοίκων της Βόρειας Ελλάδας. Με μια οικονομία που συνεχώς συρρικνώνεται και την ανεργία να έχει φτάσει σε ποσοστό ρεκόρ, οι κάτοικοι αυτών των περιοχών δεν μπορούν να ξεσπάνουν τα σπίτια τους. Προβλήματα αντιμετωπίζουν και οι σχολικές μονάδες της Δυτικής Μακεδονίας, 300 από τις οποίες δεν θα ανοίξουν μετά τα Χριστούγεννα, λόγω έλλειψης πετρελαίου. Μόνη λύση φαίνεται να είναι οι ξυλόσομπες, για τις οποίες οι μαθητές – για να συνεχίσουν την «παράδοση» της δεκαετίας του 1950– θα κουβαλάνε ένα ξύλο από το σπίτι τους. Το πανάκριβο πετρέλαιο θέρμανσης και οι συνεχείς επιδρομές σε μισθούς και συντάξεις οδηγούν και τους κατοίκους των αστικών κέντρων στην ανεξέλεγκτη καύση ξυλείας (πολλές φορές ακατάλληλης), με αποτέλεσμα το νέφος καπναθάλψης συνεχώς να αυξάνεται απειλώντας τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον.

Κάτω τα χέρια από την κυριακάτικη αργία

Η ιστορία της κυριακάτικης αργίας δεν βγήκε τώρα ξαφνικά, αλλά κρατάει σχεδόν έναν αιώνα. Το 1902 οι εμποροϋπάλληλοι διεκδικούν την αργία των καταστημάτων μετά την Κυριακή του Πάσχα. Το 1908 θα καθιερωθεί η Κυριακή ως αργία για τους καλοκαιρινούς μήνες στα καταστήματα, ενώ ο Εμπορικός Σύλλογος Αθήνας προτείνει στην τότε κυβέρνηση την κυριακάτικη αργία για όλο τον χρόνο. Το 1910 το Βασίλειο της Ελλάδας αποφασίζει την κήρυξη της Κυριακής ως αργίας για όλους τους εργαζομένους. Η πρώτη Κυριακή αργία ήταν στις 2 Ιανουαρίου, έχοντας βέβαια προηγηθεί σημαντικοί και αιματηροί αγώνες των εργαζομένων. Το 1971, επί δικτατορίας, με διάταγμα επιτρεπόταν η λειτουργία των επιχειρήσεων λιανικής μια Κυριακή ανάμεσα στις 18 και 24 Δεκεμβρίου και κατά την τελευταία Κυριακή του έτους, εφόσον συμπίπτει με την 31^η Δεκεμβρίου. Αυτό το καθεστώς ισχύει έως και σήμερα!

Το 1997 η Κυριακή παραμένει αργία εκτός των αμιγώς τουριστικών περιοχών. Τον Δεκέμβρη του 2012, ο υπουργός Ανάπτυξης Κωστής Χατζηδάκης και ο υφυπουργός Θανάσης Σκόρδας ανακοινώνουν την απελευθέρωση της κυριακάτικης λειτουργίας για όλα τα καταστήματα κάτω των 200 τ.μ. Εξαιρούνται αυτά που είναι διασυνδεδεμένα με αλυσίδες. Ταυτόχρονα, ανακοινώνουν την πρόθεσή τους να επιτρέψουν για 7 Κυριακές τον χρόνο τη λειτουργία όλων των καταστημάτων, των αλυσίδων και όσων είναι στα mall, τα εμπορικά πάρκα κ.τ.λ.

Αυτό ουσιαστικά ανοίγει την πόρτα της πλήρους κατάργησης της Κυριακής αργίας. Γιατί ένα κατάσταση που είναι ας πούμε 252 τ.μ. και δεν το πιάνει ο νόμος, αν κάνει ένσταση στην επιτροπή ανταγωνισμού θα δικαιωθεί σίγουρα και αυτόματα θα ακυρώσει τη φτιαγμένη στην άμμο δικλίδα ασφαλείας της διάταξης. Εκτός των άλλων, σιγά μην αφήσουν οι μεγαλέμποροι (Μαρινόπουλος, Σκλαβενίτης, Βασιλόπουλος κ.α.) την ευκαιρία να πάει χαμένη και δεν βρουν τρόπο να ανοίξουν τις Κυριακές, σε συνδυασμό με την ψήφιση της εξαήμερης εργασίας. Η τρικομματική κυβέρνηση σε αγαστή συνεργασία με τους μεγαλέμπορους (ο Σαμαράς τους έταξε σε συνάντηση που είχε μαζί τους ότι θα απελευθερώσει τα πάντα) κάνει τους εμποροϋπάλληλους σύγχρονους δούλους, που θα δουλεύουμε χωρίς σταματημό 7 μέρες την εβδομάδα με ωράριο «λάστιχο» και μισθούς ψιχουλά.

Την Κυριακή 31 Δεκεμβρίου κηρύχτηκε 24ωρη απεργία από την Ο.Ι.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος), τον Σύλλογο Εμποροϋπαλλήλων – εδώ πρέπει να αναφερθεί ότι οι δύο προαναφερθέντες «παίζανε τις κουμπάρες» για το ποιος θα αναλάβει την ευθύνη της προκήρυξης της απεργίας – και το σωματείο Βιβλίου-Χάρτου, που πρώτο προκήρυξε 24ωρη απεργία στον χώρο του βιβλίου.

Στην απεργία υπήρξε σχεδιασμός για αποκλεισμό μεγάλων καταστημάτων στο κέντρο της Αθήνας, πράγμα που εφαρμόστηκε έμπρακτα στο Public και στον Παπασωτηρίου. Ακολούθησε πορεία στην αγορά της Ερμού, με συμμετοχή 200-250 περίπου ατόμων -και ανασταλτικό παράγοντα τη συνεχή βροχή-, η οποία πέρασε από το Attica, όπου βρίσκονταν δυο διμοιρίες ΜΑΤ και ΥΜΕΤ, εμποδίζοντας την είσοδο για ενημέρωση των εργαζομένων και των πελατών. Στο σημείο αυτό υπήρξε ένταση και από κει και ύστερα μας ακολουθούσαν μέχρι το τέλος της

^ Από την πορεία στην οδό Ερμού στην 24ωρη απεργία της Κυριακής 31 Δεκεμβρίου

κινητοποίησης. Μετά το Attica η πορεία πέρασε από τα βιβλιοπωλεία Παπασωτηρίου και Πολιτεία και κατέληξε στο Metropolis, στην οδό Σταδίου, όπου εκεί υπήρχε κατάληψη και αποκλεισμός από τους απλήρωτους και απολυμένους εργαζομένους. Η κινητοποίηση κατέληξε σε γλέντι στη Στοά του Βιβλίου.

Εδώ να αναφέρουμε ακόμη μια φορά τη γνωστή απομονωτική πολιτική του Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων, που πρόσκειται στο ΠΑΜΕ, που ενώ όλοι καλούσαν στο κέντρο της Αθήνας, καλούσε στα πολυκαταστήματα MALL στο Μαρούσι και στον Αγ. Δημήτριο, ενώ δεν έκανε ουσιαστική προσπάθεια οργάνωσης της απεργίας.

Το ίδιο και η Ο.Ι.Υ.Ε., η οποία έδειξε για ακόμη μια φορά πόσο ξεπουλημένη είναι, αφού μέχρι τελευταία στιγμή δεν ήθελε να κηρύξει απεργία αλλά αναγκάστηκε εκ των πραγμάτων. Η Κυριακή – αργία είναι η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, μετά από όλα τα αντεργατικά μέτρα, τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων και γενικότερα όλων των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Τώρα θέλουν να μας αρπάξουν και την Κυριακή, που ουσιαστικά είναι η μόνη μέρα που μια εργατική οικογένεια κάθεται στο τραπέζι, μιλάει, κοινωνικοποιείται, πηγαίνει μια βόλτα, είναι η μέρα όπου η εργαζόμενη μητέρα βλέπει τα παιδιά της. Όλοι οι εργαζόμενοι-ες πρέπει να πούμε ένα «φτάνει πια» σ' αυτήν την κόλαση που μας ετοιμάζουν.

Μοναδικός δρόμος για να σώσουμε τους εαυτούς μας και την αξιοπρέπειά μας από τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την ανεργία και τον καθημερινό εξευτελισμό που μας επιβάλλουν οι εργοδότες, οι αστικές κυβερνήσεις, η Ε.Ε. και οι κάθε λογής δανειστές/κερδοσκόποι και τραπεζίτες, για να υπερασπιστούμε συλλογικές συμβάσεις και θέσεις εργασίας, **είναι να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, σπάζοντας το φαύλο κύκλο του δια αντιπροσώπων συνδικαλισμού** και να ακολουθήσουμε το δρόμο που έχουν ανοίξει οι κλάδοι που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις (ΠΟΕ – ΟΤΑ, συγκοινωνίες, κ.τ.λ.).

Να οργανωθούμε στα Σωματεία μας, να στήσουμε παντού επιτροπές δράσης για την έμπρακτη καταγγελία και κατάργηση των Μνημονίων και όλων των βάρβαρων αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων, για τη διαγραφή του χρέους και να εξαπολύσουμε ένα νέο κύμα αγώνων παντού, στις γειτονιές, στις πλατείες, στους χώρους δουλειάς, για να επιβάλουμε τις δικές μας ανάγκες και λύσεις. Για να το επιτύχουμε αυτό χρειάζεται Γενική Απεργία Διαρκείας για να διώξουμε τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας.

■ Παναγιώτης Μητρόγιαννης, εργαζόμενος στα Carrefour

Επίκαιρα...

Αποχώρησε από το ΠΑΜΕ η Π. Χριστοδουλίδου

Στις 27 Δεκέμβρη, η δημοσιογράφος και συνδικαλίστρια του ΚΚΕ Πόπη Χριστοδουλίδου αποχώρησε από τη «Δημοσιογραφική Συνεργασία», παράταξη του ΚΚΕ στις συνδικαλιστικές ενώσεις των δημοσιογράφων ΕΣΗΕΑ και ΠΟΕΣΥ, και από το ΠΑΜΕ Τύπου και ΜΜΕ, αντιδρώντας στις μαζικές απολύσεις στην εφημερίδα του «Ριζοσπάστη» και στον ραδιοφωνικό σταθμό 902. Εξήγησε την απόφασή της με την αναπάντεχη υποκρισία με την οποία οι επαγγελματίες συνδικαλιστές του Περισσού απολύουν εργαζόμενους εξ ονόματος των οποίων μιλάνε και διαδηλώνουν, αλλά και αγανάκτησε με συναδέλφους που αποδέχονται τις απολύσεις για χάρη της εφημερίδας του κόμματος, λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «τώρα το ποτήρι ξεχείλισε». Ένα τέτοιο ξεμπρόστιασμα από γνωστό στέλεχος του ΠΑΜΕ αναδεικνύει έντονα την κρίση στο εσωτερικό του ΚΚΕ και το εμφανίζει ξεφλημένο στα μάτια όλης της κοινωνίας.

Άλλοι 25.000 σε διαθεσιμότητα το 2013

Έως τα μέσα Φεβρουαρίου σχεδιάζεται να έχει ολοκληρωθεί η μετακίνηση των 2.500 εργαζομένων που έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα, σύμφωνα με ανακοίνωση του υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης Αντώνη Μανιτάκη. Είναι μόνο η αρχή: σύμφωνα με τον σχεδιασμό του υπουργείου, το 2013 θα τεθούν σε διαθεσιμότητα επιπλέον 25.000 υπάλληλοι από τέσσερις «δεξαμενές». Πρώτη, οι δομές των υπουργείων που αναμένεται να μειωθούν έως 50% μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου. Δεύτερη, γενικότερα φορείς του Δημοσίου, όπως δήμοι, νοσοκομεία, ασφαλιστικά ταμεία, πανεπιστήμια και ΝΠΔΔ, οι οποίοι θα αξιολογηθούν για να μετακινηθούν οι «πλεονάζοντες». Τρίτη, οι οργανισμοί που θα συγχωνευθούν ή θα καταργηθούν. Και τέταρτη, μια αξιολόγηση μέσω ΑΣΕΠ (πάντα στο όνομα της αξιοκρατίας) όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου, που θα αναδείξει τους «ακατάλληλους», οι οποίοι αμέσως θα απολυθούν. Το ίδιο ισχύει και για τους «επίορκους», πραγματικούς ή κατασκευασμένους. Ήδη 800 περίπου τέτοιοι «επίορκοι» δημόσιοι υπάλληλοι έχουν τεθεί σε αργία.

Τα σχέδια αυτά, αν εφαρμοστούν, δημιουργούν, εκτός από μια ακόμα στρατιά ανέργων, μια τρομερή υποβάθμιση των δημόσιων υπηρεσιών και της καθημερινής ζωής των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, καθιστώντας την όποια κοινωνική υποδομή ανύπαρκτη.

Αρκετοί εργαζόμενοι έχουν κινηθεί νομικά ενάντια στο υπουργείο και μάλιστα 156 απ' αυτούς έχουν δικαιωθεί. Μέχρι τώρα, αποφάσεις υπέρ των εργαζομένων έχουν εκδοθεί από τα πρωτοδικεία σε Πάτρα, Χίο, Ρέθυμνο, Μυτιλήνη, Ρόδο, Κοζάνη και Ξάνθη. Το πρωτοδικείο της Αθήνας, όμως, απέρριψε τις αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων που είχαν υποβάλει εργαζόμενοι σε τρεις δήμους της Αττικής: 10 από το δήμο Αθηναίων, 18 από το δήμο Νέας Ιωνίας και 15 από το δήμο Σπάτων-Αρτέμιδος.

Όποια όμως σημασία κι αν έχουν αυτά τα αποτελέσματα στο νομικό επίπεδο (κυρίως δείχνουν τη δυσκολία εφαρμογής της διαθεσιμότητας/απολύσεων και γενικά της «μνημονιακής» ευθυγράμμισης του κρατικού μηχανισμού), δείχνουν ταυτόχρονα και το αίσθημα αδιεξόδου όπου οδηγεί τους εργαζόμενους η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που δεν έχει κανένα σχέδιο ή πραγματική διάθεση αντιμετώπισης των θανατηφόρων απολύσεων, εκτός από σκόρπιες απεργίες, χωρίς στόχο και ελπίδα νίκης. Ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις στο Δημόσιο πρέπει να γίνει κομμάτι του αγώνα για τη Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, για να ριξουμε την τρικομματική χούντα, την Τρόικα και τα Μνημόνια, για ν' ανοίξει ο δρόμος για τη σωτηρία των εργαζομένων και της κοινωνίας από την καταστροφή.

Εκλογές στα σωματεία των καθηγητών

Πραγματοποιήθηκαν μέσα στον Δεκέμβρη οι εκλογές των καθηγητών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης για την ανάδειξη των διοικητικών συμβουλίων των ΕΛΜΕ (Ενώσεις Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης) σχεδόν όλης της χώρας. Η συμμετοχή στις εκλογολογιστικές συνελεύσεις για μία ακόμη φορά ήταν πολύ μικρή. Αντίθετα, η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία, μετά από τρεις συνεχόμενες χρονιές αύξησης της αποχής, φαίνεται να παραμένει σταθερή και σε μερικές ΕΛΜΕ να παρουσιάζει και μικρή αύξηση.

Με βάση την πανελλαδική εικόνα των αποτελεσμάτων έχουμε: 1) Συνέχιση της εκλογικής και οργανωτικής κατρακύλας της ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ). Σε πολλές ΕΛΜΕ δεν εμφανίστηκαν οι υποψήφιοί της στις συνελεύσεις και σε κάποιες δεν κατάφεραν καν να συγκροτήσουν ψηφοδέλτια. 2) Εκλογική επιβίωση της ΔΑΚΕ (ΝΔ). Ως κυβερνητική παράταξη, σε κάποιες ΕΛΜΕ σημειώνει και άνοδο, που οφείλεται στο γεγονός ότι χρησιμοποίησε όπου μπορούσε το μηχανισμό διοίκησης και τους αιρετούς των υπηρεσιακών συμβουλίων για να μοιράσει υποσχέσεις για θέσεις διευθυντών και προϊσταμένων και να εξαργυρώσει τους φόβους ενός κομματιού συναδέλφων ενόψει μάλιστα και της επικείμενης αξιολόγησης και των απολύσεων. 3) Πτώση της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ) και σε ψήφους και σε έδρες, που δείχνει ότι δεν μπορεί να κερδίσει μέρος των δυσαρεστημένων εκπαιδευτικών από την πολιτική της συγκυβέρνησης-Τρόικας. Η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, αντί να δείξει τις αιτίες της κρίσης και να στοχεύσει ενάντια στην κυβέρνηση και το καπιταλιστικό σύστημα, συνεχίζει τις συκοφαντικές επιθέσεις κατά των άλλων δυνάμεων της αριστεράς, αλλά και αγωνιστών, ολόκληρων σωματείων και κινημάτων που δεν ελέγχει. Επιμένει σε μια αδιέξοδη πρακτική που διασπά τους εργαζόμενους με βάση την κομματική τους ταυτότητα και υπονομεύει το μέτωπο των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στην κυβέρνηση. 4) Σημαντική άνοδο, τόσο σε απόλυτο αριθμό ψήφων και εδρών όσο και σε ποσοστό, των σχημάτων του ΣΥΡΙΖΑ (ακολουθώντας τη γενική αύξηση των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά και της άκρας και αντικαπιταλιστικής αριστεράς (όπου αυτά υπάρχουν).

Τα αποτελέσματα των εκλογών στις ΕΛΜΕ όπου συμμετέχει η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στον πίνακα (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα).

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών διατήρησε τις δυνάμεις της και κατάφερε να βγάλει έδρα στην Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης. Η παρέμβασή μας είχε ως κύριο άξονα την κρίση και τις επιπτώσεις των μνημονιακών πολιτικών στους εργαζόμενους, δίνοντας έμφαση στο θέμα των απολύσεων στο δημόσιο και της περιστολής των δημοκρατικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών των δημοσίων υπαλλήλων (με βάση τις αλλαγές στα Πειθαρχικά Συμβούλια που προβλέπει το Μνημόνιο 3). Προσπαθήσαμε να σπάσουμε τις αυταπάτες που καλλιεργούνται από τις άλλες αριστερές παρατάξεις, ότι η λύση θα έρθει με την εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης (ΣΥΡΙΖΑ) ή με την αλλαγή των συσχετισμών στα Δ.Σ. των ΕΛΜΕ προς όφελος της αριστεράς (Παρεμβάσεις). Υποστηρίξαμε ότι καμιά κυβέρνηση, που απλά θα προσπαθήσει να διαχειριστεί την κρίση του συστήματος χωρίς να θίξει «τα ιερά και τα όσια του», και καμιά εκλογική ενίσχυση των σχημάτων της άκρας αριστεράς που δεν θα σπάει στην πράξη την καταστροφική λογική της αντιπροσωπείας - υποκατάστασης μέσα στους εργαζόμενους, δεν πρόκειται να σώσει την ελληνική κοινωνία από την ανθρωπιστική κρίση ή ακόμη και να μετριάσει την επίθεση. Με επισκέψεις στα σχολεία, δώσαμε όλες τις δυνάμεις μας για να συμμετέχουν οι συνάδελφοί μας σε όλες τις κινητοποιήσεις, πορείες και απεργίες μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Ανοίξαμε συζητήσεις όχι μόνο για τις αιτίες και το μέγεθος των επιπτώσεων της κρίσης αλλά και για την ανάγκη οργάνωσης αγώνων με ενεργή παρέμβαση των εργαζομένων (αποφάσεις μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές και συντονιστικά αυτών). Χρειαζόμαστε αγώνες και δομές οργάνωσης που να οικοδομούν πραγματικά την ενότητα με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, τους γονείς, τους μαθητές, τους φοιτητές και θα ανοίγουν το δρόμο για Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, με στόχο την πτώση της χούντας της συγκυβέρνησης, ως ένα πρώτο βήμα για την υλοποίηση ενός σχεδίου σωτηρίας, με κατάργηση των Μνημονίων, διαγραφή του χρέους, έξοδο από την Ε.Ε. και εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων - κλειδιών της οικονομίας και των τραπεζών.

■ ANTEΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Α' ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ		
	ψηφοί	έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	362 (354)	9 (7)
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	185 (201)	5 (4)
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΣΥΡΙΖΑ)	84 (58)	2 (1)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	33 (29)	1 (1)
ΕΣΑΚ - ΔΕΕ (ΚΚΕ)	24 (29)	1 (1)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	18 (19)	0 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΚΚΕ Μ-Λ)	5 (10)	0 (0)
ΛΕΥΚΑ	8 (2)	
ΑΚΥΡΑ	5 (6)	

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		
	ψηφοί	έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	710 (646)	9
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	228 (239)	3 (4)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	157 (122)	2 (2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	136 (92)	2 (1)
ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ)	88 (102)	1 (2)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ -ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΒΑΣΗΣ	42 (45)	1 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΚΚΕ Μ-Λ)	21 (0)	0 (0)
ΛΕΥΚΑ	30 (28)	
ΑΚΥΡΑ	8 (18)	

Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		
	ψηφοί	έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	1324 (1373)	7
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	375 (301)	2 (2)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	322 (280)	2 (2)
ΕΣΑΚ - ΔΕΕ (ΚΚΕ)	203 (246)	1 (2)
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΣΥΡΙΖΑ)	193 (206)	1 (1)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	92 (148)	1 (0)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	35 (37)	0 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΚΚΕ Μ-Λ)	34 (46)	0 (0)
ΛΕΥΚΑ	8 (2)	
ΑΚΥΡΑ	5 (6)	

Συλλήψεων και καταστολής

Και τον Δεκέμβρη (ακόμα και μέσα στις γιορτές) συνεχίστηκαν οι κατασταλτικές επιχειρήσεις της κυβέρνησης με προσαγωγές, συλλήψεις, εισβολές σε καταλήψεις και παραβιάσεις του πανεπιστημιακού ασύλου. Σε πολλές περιπτώσεις οι ενέργειες έγιναν με προσωπικές εντολές του Σαμαρά. Οι επιχειρήσεις αυτές αποτέλεσαν μια συνέχεια των συλλήψεων συνδικαλιστών στις 15/11 στη Θεσσαλονίκη, της παραβίασης δυο φορές του ασύλου στο ΑΠΘ και τις συλλήψεις 16 φοιτητών (δικάζονται στις 13/5/2013) και 11 απεργών εργαζομένων στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο.

Στις 3 Δεκεμβρίου ζητήθηκε η έναρξη Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης από τους διευθυντές εκπαίδευσης Ανατολικής και Δυτικής Θεσσαλονίκης για δύο συνδικαλιστές εκπαι-

δευτικούς, οι οποίοι είχαν συλληφθεί (στη δίκη αθώθηκαν) για τη ματαίωση της παρέλασης στη Θεσσαλονίκη τον Οκτώβρη του 2011.

Στις διαδηλώσεις της 6ης Δεκεμβρίου για τα τέσσερα χρόνια από την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, η αστυνομική παρουσία ήταν κάτι παραπάνω από έντονη ειδικά στην Αθήνα (χιλιάδες αστυνομικοί στο Σύνταγμα, έξω από τη Βουλή), τη Θεσσαλονίκη και τον Βόλο. Σε πολλές περιπτώσεις, χωρίς να δοθεί καν οποιαδήποτε «αφορμή», τα ΜΑΤ επιδόθηκαν σε ξυλοδαρμούς και συλλήψεις. Στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκαν συνολικά 78 προσαγωγές και 9 συλλήψεις, στη Θεσσαλονίκη πάνω από 10 προσαγωγές, από τις οποίες οι 5 μετατράπηκαν σε συλλήψεις, και στον Βόλο 47 προσαγωγές, από τις οποίες 4 μετατράπηκαν σε συλλήψεις με κατηγορίες για «διατάραξη κοινής ειρήνης», «αντίστα-

ση κατά της αρχής» και «απόπειρα πρόκλησης επικίνδυνων σωματικών βλαβών». Συλλήψεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις (Ηγουμενίτσα, Ρόδος). Οι συλληφθέντες στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν μαθητές.

Στις 20 Δεκεμβρίου, με πρόσημα καταγγελία δόθηκαν για «διακίνηση ναρκωτικών», πραγματοποιήθηκε αστυνομική επέμβαση και εκκένωση της ιστορικής κατάληψης «Βίλα Αμαλία». Προσέχθησαν 8 συναγωνιστές, από τους οποίους οι τρεις απαλλάχθηκαν από κάθε κατηγορία, ενώ οι άλλοι πέντε αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς χρηματικές εγγυήσεις, με το περιοριστικό μέτρο της παρουσίας σε Αστυνομικό Τμήμα μια φορά τον μήνα. Για την υπόθεσή τους θα οριστεί τακτική δικάσιμος. Γύρω από την επιχείρηση στήθηκε και ένα μιντιακό καρναβάλι-δικαστήριο, όπου μεγαλόσχημοι δημοσιογράφοι μετέτρεπαν τα άδεια μπουκάλια

σε «βόμβες μολότοφ» και οικιακά αντικείμενα και εργαλεία σε «επικίνδυνα όπλα».

Στις 23 Δεκεμβρίου στο Βόλο, ενώ ήταν σε εξέλιξη αντιφασιστική συγκέντρωση σε χώρο του λιμανιού, όπου η Χρυσή Αυγή καλούσε σε «μοίρασμα τροφίμων μόνο σε Έλληνες», τεράστιες αστυνομικές δυνάμεις κύκλωσαν τους διαδηλωτές και τους προσήγαγαν όλους (περίπου 70 συναγωνιστές) σε κοντινό αστυνομικό τμήμα. Η συμπεριφορά των αστυνομικών καθόλη τη διάρκεια της επιχείρησης ήταν προκλητική, χαρακτηρίζοντας τους διαδηλωτές αλίητες, άπλυτους κ.α. ενώ για την Χρυσή Αυγή επαναλάμβαναν ότι είναι κοινοβουλευτικό κόμμα και έχει δικαίωμα να κάνει συγκέντρωση. Οι προσαχθέντες αφέθηκαν στο σύνολο τους ελεύθεροι μετά από 4 ώρες.

Στις 28 Δεκεμβρίου (πάλι με τυμπανοκρουσίες και τηλεδικαστήρια από τα ΜΜΕ), ισχυ-

Ατέλειωτος ο κατάλογος των σκ

Η σήψη και διαφθορά των Μνημ

Η εξέλιξη της υπόθεσης της λεγόμενης λίστας Λαγκάρντ, έχει αφήσει άφωνους το σύνολο του ελληνικού λαού και ιδιαίτερα τα κομμάτια του που έχουν δοκιμαστεί βάνουσα από τα κόμματα και τους πολιτικούς των Μνημονίων εδώ και τρία χρόνια.

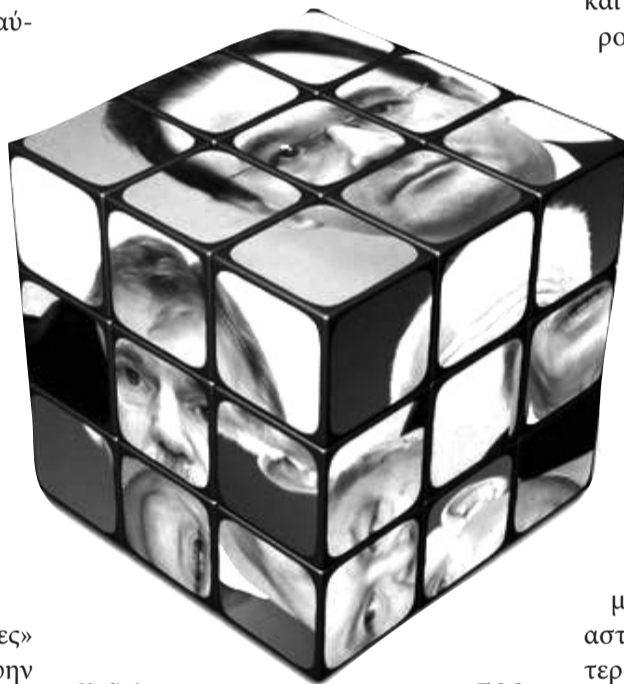
■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Οι σωτήρες, που δήθεν σώζουν τη χώρα από την χρεοκοπία, καταδικάζοντας τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία σε μια απίστευτη εξαθλίωση, λεηλατώντας και ξεπουλώντας τη δημόσια περιουσία, καταπατώντας τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, μετατρέποντας την Ελλάδα σε προτεκτοράτο... αποκαλύπτεται καθημερινά ότι είναι εκτός όλων των άλλων και κοινοί κλέφτες και απατεώνες. Όλοι τους διαθέτουν τεράστιες περιουσίες, off shore εταιρίες, καταθέσεις σε τράπεζες του εξωτερικού που πιθανότατα είναι προϊόντα «μαύρου» χρήματος και μίζων. Όμως, είναι αδύνατον, αυτοί που παίρνουν τέτοια σκληρά μέτρα, που καταδικάζουν εκατομμύρια εργαζόμενους και συνταξιούχους στην πείνα και την εξαθλίωση, που ψηφίζουν δρακόντειους νόμους χιλιάδων σελίδων σε ένα (1) άρθρο χωρίς ούτε καν να τους έχουν διαβάσει, να μην είναι χωμένοι στη σήψη και διαφθορά, να μην είναι κλέφτες και απατεώνες, υπήρετες συμφερόντων καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών και ενός συστήματος σε κρίση και παρακμή.

Ένας από αυτούς τους «σωτήρες» και ο Γ. Παπακωνσταντίνου, πρώην «τσάρος» της οικονομίας και αρχικηπουρός του Γιωργάκη, που φέρεται για τα καλά «μπλεγμένος» στην υπόθεση της λίστας Λαγκάρντ. Πριν από δυο μήνες είχε δηλώσει στη Βουλή ότι είχε «ξεχάσει» τη λίστα Λαγκάρντ. Αποδείχθηκε ότι από το αντίγραφο που παρέδωσε, κάποιος είχε σβήσει τα ονόματα δύο... εξαδέλφων του και των συζύγων τους! Δεν χρειάζεται να έχει κάποιος πολύ μυαλό για να καταλάβει ότι ο δράστης αυτής της καθαρά μαφιόζικης πράξης είναι ο πρώην «τσάρος», ούτε επίσης χρειάζονται ιδιαίτερες αστυνομικές ικανότητες για ν' αντιληφθεί ότι αυτός ο κλέφτης θα προχωρούσε σε μια τέτοια πράξη για χάρη «των εξαδέλφων

και των συζύγων τους», ακόμη και στη χώρα μας, όπου οι αστοί πολιτικοί ζουν σ' ένα καθεστώς γενικής ατιμωρησίας! Είναι, λοιπόν, βέβαιο ότι τα μεγάλα ποσά χρημάτων που βρέθηκαν στα ονόματα που σβήστηκαν από τη λίστα Λαγκάρντ προέρχονται από μίζες, από «μαύρο χρήμα» γενικά. Είναι επίσης απίθανο ο Παπακωνσταντίνου να μην έχει καμιά σχέση μ' αυτό το βρώμικο χρήμα.

Η άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ σε μια ακόμη προσπάθεια εξαπάτησης του ελληνικού λαού

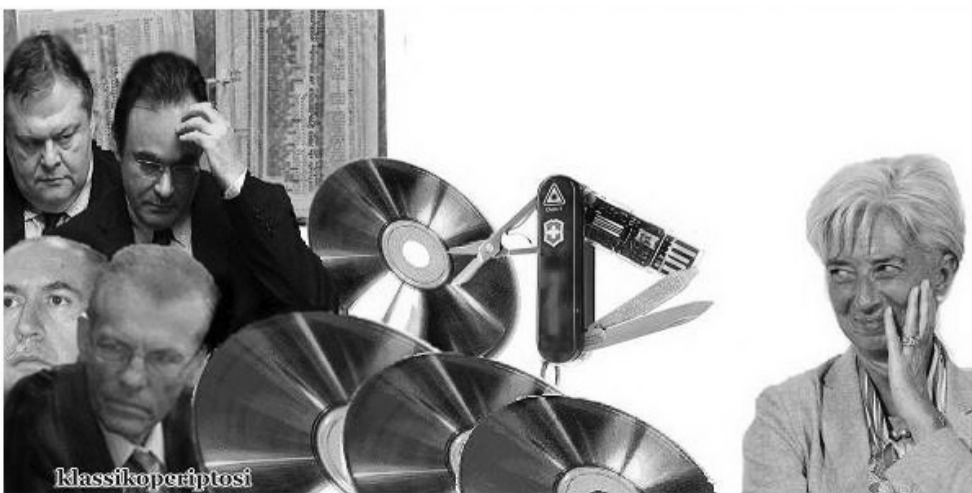

και προκειμένου να κρατηθεί στη ζωή, αποφάσισε να φορτώσει τα πάντα και αποκλειστικά στον Παπακωνσταντίνου και να προχωρήσει εσπευσμένα στη σύσταση προκαταρκτικής επιτροπής εναντίον του. Κύριος στόχος της να περιοριστεί και να στεγανοποιηθεί ο κύκλος των πιθανών ενόχων και σε κάθε περίπτωση ν' αποκλειστεί η έρευνα για πολιτικές και ποινικές ευθύνες κυρίως του Ε. Βενιζέλου και φυσικά όλων όσοι στις διαδοχικές κυβερνήσεις (συμπεριλαμβανομένων και των πρωθυπουργών) γνώριζαν την ύπαρξη της λίστας και δεν έπραξαν τίποτα για τη διερεύνησή της. Άλλωστε, ο Παπακωνσταντίνου είναι «πολιτικό πτώμα», κυριολεκτικά μισείται από τον ελληνικό λαό για την πολιτική που εφάρμοσε ως υπουργός οικονομικών και μ' αυτή την έννοια δίνει την ευκαιρία στους διεφθαρμένους και κατά πολύ χειρότερούς του Σαμαρά, Βενιζέλο και Κουβέλη να εμφανιστούν σαν αρχάγγελοι της κάθαρσης. Αλίμονο, πρωτοπαλικάρο αυτής εκστρατείας εξαπάτησης είναι ο Βενιζέλος (οι ευθύνες του οποίου γύρω από την αμαρτωλή λίστα είναι τεράστιες), που έσπευσε να διαγράψει από το ΠΑΣΟΚ τον Παπακωνσταντίνου! Το μόνο που κοιτά-

ζει η συγκυβέρνηση, με αρχηγέοντα σ' αυτό το θέμα τον Κουβέλη (του οποίου η πρόταση για προκαταρκτική επιτροπή υιοθετήθηκε), είναι πως θα συγκαλύψει το όλο θέμα ή τουλάχιστον πώς θα περιοριστεί στον Παπακωνσταντίνου!

Σ' αυτή την επιχείρηση εξαπάτησης και συγκαλύψης, διεξάγουν λυσσώδη αγώνα μέρα-νύχτα τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ και οι γνωστοί αργυρώνητοι δημοσιογράφοι. Αδίστακτοι και αμοραλιστές, δεν διστάζουν να «θυσιάσουν» έναν πρώην «δικό τους», που τους εξυπηρέτησε όσο λίγοι, προκειμένου να διασώσουν την άθλια συγκυβέρνηση και το καταστροφικό έργο της σε βάρος των εργαζομένων. Όμως, οι όποιοι χειρισμοί και απόπειρες εξαπάτησης και συγκαλύψης είναι εξαιρετικά αμφίβολο ότι δεν θα προκαλέσουν αντιπαθήσεις, ανταγωνισμούς, διαιρέσεις κ.λπ. ακόμη και στο εσωτερικό της αστικής τάξης και γενικά του αστικού μπλοκ. Γιατί σήμερα στην Ελλάδα υπάρχει μια σοβαρότατη κρίση της αστικής κυριαρχίας και της αστικής ιδεολογίας, όπως είχαν συγκροτηθεί και διαμορφωθεί από τη Μεταπολίτευση και μετά. Αυτή η κρίση έχει μεταφερθεί στα διάφορα όργανα της αστικής κυριαρχίας και στο σημαντικότερο απ' αυτά, το Κράτος.

Έτσι, αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει καμιά σοβαρή αλλά και κυρίαρχη πολιτική δύναμη –που είναι σημαντικότερο– η οποία να μπορεί να διαχειριστεί την κρίση ή ακόμη και να συμβιβάσει τα αντικρουόμενα συμφέροντα των καπιταλιστών. Ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος και ο Κουβέλης είναι πολύ μικροί απ' εαυτού και σε κάθε περίπτωση ασήμαντοι μπροστά στην ιστορικών διαστάσεων κρίση του συστήματος, ώστε να μπορούν να την διαχειριστούν. Άλλο αν μπροστά στο κίνδυνο του εργατικού κινήματος είναι υποχρεωμένοι να ενώνονται, και «ενώνονται», χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν τρώγονται και μεταξύ τους, δεν αλληλοϋποβλέπονται, δεν σκάβει ό ένας το λάκκο του άλλου κ.λπ. Τα διαφορετικά ατομικά συμφέροντα των καπιταλιστών και της οικονομικοπολιτικής ελίτ σε περίοδο κρίσης του συστήματος δεν συμβιβάζονται εύκολα – και ακόμη δυσκολότερα δημιουργούν ένα ενιαίο πολιτικό κέντρο που να σκέφτεται με όρους γενικούς και μακροχρόνους, με όρους αναπαραγωγής του οικονομικού και πολιτικού συστήματος σε σύνολο, σε όποιο βαθμό είναι αυτό δυνατόν. Η συγκυβέρνηση είναι ένα έκτρωμα, μια δοτή συμμορία των τραπεζών, κερδοσκόπων και ιμπε-

ανδάλων μονιακών

ριαλιστών, όχι ένα ιδεολογικό και πολιτικό κέντρο.

Σχεδόν ταυτόχρονα με το τεράστιο σκάνδαλο της λίστας Λαγκάρντ, έχουμε και τα σκάνδαλα γύρω από τον ΕΟΤ. Κάποιοι Ειδικός Γραμματέας, που είχε προσλάβει ο Νίκος Καραχάλιος (τέως γ.γ. του ΕΟΤ, άλλοτε υπεύθυνος προγράμματος και επικοινωνίας της ΝΔ και επί πολλά χρόνια στο στενό περιβάλλον του Κώστα Καραμανλή), γύριζε με το μπλοκ επιταγών του Υπουργείου Τουρισμού στην τσέπη, πλαστογραφούσε και έκοβε επιταγές για τον εαυτό του! Εκτός όμως απ' αυτό, ανακαλύφθηκε και μια «μαύρη τρύπα» στα οικονομικά του Υπουργείου, ύψους 12,5 δις Ευρώ!

Είναι ατέλειωτος ο κατάλογος των σκανδάλων (Ολυμπιακοί Αγώνες, Χρηματιστήριο, Δομημένα Ομόλογα, Ζήμενς, Εξοπλιστικά Προγράμματα... Λίστα Λαγκάρντ κ.λπ.) που βαρύνουν τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, των δυο αστικών κομμάτων που μας οδήγησαν στην καταστροφή. Ωστόσο, η λίστα Λαγκάρντ, αν και είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου ή ένα μικρό μόνο μέρος της πραγματικότητας, έχει μια ιδιαίτερη σημασία γιατί είναι η χειροπιαστή απόδειξη του απίστευτου χορού των αμέτρητων δις τα οποία έχουν βρει καταφύγιο σε προφυλαγμένους και φορολογικούς «παραδείσους-χώρες», μέσω του «πλυντηρίου» των πολυεθνικών τραπεζών ή και άλλων άγνωστων στους απλούς εργαζόμενους δρόμους! Πολύ περισσότερο όταν υπάρχουν σειρά κι άλλων λιστών προς έρευνα, με χιλιάδες ονόματα Ελλήνων που έχουν βγάλει μεγάλα ποσά στο εξωτερικό στη διάρκεια της κρίσης.

Αλλά ποιοι είναι αυτοί οι απατεώνες και οι κλέφτες; Είναι οι λυσσασμένοι υπερασπιστές των Μνημονίων, που από τη μια μεριά έχουν εξαθλιώσει τους εργαζόμενους και από την άλλη έχουν γεμίσει τις τσέπες μιας χούφτας παράσιτων, τραπεζιτών και καπιταλιστών. Είναι αυτοί που ανακήρυξαν τον Σαμαρά «ευρωπαϊό πολιτικό της χρονιάς» για το 2012(!), όπως πριν δυο χρόνια είχαν ανακηρύξει τον Γιωργάκη 76° ανάμεσα στους 100 σοφούς του πλανήτη και τώρα τον έχουν να διδάσκει στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ!! Είναι αυτοί που μέσα από τα ΜΜΕ καταδικάζουν όποιον διαμαρτύρεται για το μισθό των 586 ευρώ μικτά, γιατί του κλέβουν και την Κυριακή... που συκοφαντούν όλες τις εργατικές κινητοποιήσεις.

Το 2013 θα είναι μια απίστευτα σκληρή χρονιά για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Ο νέος χρόνος, δυστυχώς, αν μείνει στην κυβέρνηση η συμμορία των Σαμαρά, Βενιζέλου, Κουβέλη θα φέρει απίστευτα δεινά στον ελληνικό λαό: τόσα όσα έφεραν μαζί τα τρία προηγούμενα χρόνια. Γι' αυτό πρέπει να τους διώξουμε αμέσως με αγώνες, κινητοποιήσεις, εξεγέρσεις παντού: σε χώρους δουλειάς, πανεπιστήμια, σχολεία, γειτονιές. Εμείς οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία έχουμε τη δύναμη.

Πρέπει να ετοιμάσουμε τη Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας για να διώξουμε τους Κουίσλινγκ της κυβέρνησης και τους ιμπεριαλιστές και ν' ανοίξουμε τον δρόμο για μια κοινωνία της ανάπτυξης, της ισότητας και της δικαιοσύνης, μια Σοσιαλιστική Κοινωνία. Ή αυτοί ή εμείς.

«Τραπεζική ένωση» στην Ε.Ε.

Πως να μην ελέγξετε την κρίση

Μετά από μήνες διαπραγματεύσεων, οι ευρωπαίοι υπουργοί Οικονομικών κατέληξαν σ' έναν συμβιβασμό για την «τραπεζική ένωση», δίνοντας στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) νέες εξουσίες εποπτείας τραπεζών της Ευρωζώνης.

Η «ένωση» επιχειρείται να παρουσιαστεί ως κομβική για τον έλεγχο της «κρίσης χρέους» στην Ευρώπη, αφού η εποπτεία θα σπάσει υποτίθεται τον λεγόμενο «φαύλο κύκλο» τραπεζών-κρατών. [1]

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια ακόμα μεσοβέζικη απόφαση, απ' αυτές όπου έχει καταλήξει να ειδικεύεται η Ε.Ε. Αφορά μόνο 100-150 τράπεζες, με περιουσιακά στοιχεία πάνω από 30 δις Ευρώ, σε σύνολο σχεδόν 6.000 ευρωπαϊκών τραπεζών συνολικά.

Η διάκριση ανάμεσα σε μικρές και μεγάλες τράπεζες δεν έχει ουσιαστικό νόημα όσον αφορά στην «κρίση χρέους». Η λεγόμενη «διασπορά κινδύνου» (όπως με σοβαροφάνεια ονομάζουν τα «χρυσά παιδιά» του χρηματοπιστωτικού τομέα τη διαρκή πώληση, παραλλαγή και μεταπώληση κάθε είδους χρηματοπιστωτικών τίτλων-προϊόντων, σε μια πλήρως παρασιτική πρακτική να διασφαλιστούν αποδόσεις-κέρδη από το πέρα-δώθε χαρτιών, ομολόγων, CDS κ.λπ.), έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις, δένοντας σφιχτά μικρές και μεγάλες τράπεζες στον κίνδυνο χρεοκοπιών και καταρρεύσεων. Μια υποτροπή της μόλυνσης του τραπεζικού τομέα από «τοξικά» δάνεια (φούσκες που περιμένουν να σκάσουν) μπορεί κάλλιστα να εκδηλωθεί αρχικά σε μικρές τράπεζες, συμπαρασύροντας αργότερα τις μεγαλύτερες. Από τέτοιες «μικρές τράπεζες» ξεκίνησε π.χ. το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων δανείων το 2007 στις ΗΠΑ, γκρεμίζοντας λίγο αργότερα τον κολοσσό της Λίμαν Μπρόδερς. Τέτοιες τράπεζες είναι στην Ευρώπη π.χ. οι ισπανικές Cajas και οι γερμανικές Landerbanken.

Επιπλέον, είναι σίγουρο ότι και οι μεγαλύτερες τράπεζες, που υπάγονται στα κριτήρια της εποπτείας, έχουν πολλούς τρόπους να την παρακάμψουν, μεταφέροντας περιουσιακά στοιχεία εκτός των ισολογισμών τους ή χωριζόμενες σε μικρότερες, τυπικά ανεξάρτητες μεταξύ τους.

Η αντιπαράθεση γύρω από την «ένωση» δείχνει ανάγλυφα την αυξανόμενη δυσκολία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να συμφωνήσουν σ' ένα πλαίσιο που θα μπορούσε ν' αποκαταστήσει μια σχετική ισορροπία στο εσωτερικό της Ε.Ε. - πράγμα απαραίτητο για τον έλεγχο της κρίσης, όσο αυτός είναι δυνατός. Και μάλιστα στον τραπεζικό τομέα, που βρίσκεται στο επίκεντρο της κρίσης αλλά και της καπιταλιστικής οικονομίας συνολικά. Το πρόβλημα της «ένωσης» και της συνακόλουθης εποπτείας συνοψίζεται στο ίδιο ερώτημα που αφορά και την κρίση στο σύνολο της: **σε ποιον θα έρθει ο λογαριασμός;** Γιατί μαζί με την εποπτεία πάει και το κόστος εξυγίανσης όσων τραπεζών αποδειχτούν προβληματικές, δηλαδή της σωτηρίας τους (και πάλι...) με κρατικό χρήμα.

Η Γερμανία έχει κάνει σαφές ότι δεν θα συναινέσει σ' έναν τέτοιο μηχανισμό εξυγίανσης και έχει μεταθέσει κάθε εφαρμογή της «ένωσης» τουλάχιστον για μετά τις γερμανικές εκλογές το φθινόπωρο του 2013 και μάλλον για μέσα στο 2014 (το αρχικό χρονοδιάγραμμα μιλούσε για αρχή του 2013). Ταυτόχρονα, η εποπτεία δεν αφορά τις «μικρές» γερμανικές Landerbanken, που κατεξοχήν ασκούν κερδοσκοπικές πρακτικές. Ενώ οι χώρες εκτός Ευρωζώνης, συμπεριλαμβανομένης της Βρετανίας και της Σουηδίας, εξασφάλισαν εγγυήσεις ότι η ΕΚΤ δεν θα μπορεί να επιβάλει κανόνες ερήμην τους.

Όλα αυτά με την κρίση στην Ευρωζώνη να εξαπλώνεται. Τον Οκτώβριο, η καταγραμμένη ανεργία έφτασε το 11,7%, το μεγαλύτερο ποσοστό από το 1995, όταν άρχισε επίσημα να καταγράφεται. Η Ευρωζώνη μπαίνει πλέον και τυπικά σε ύφεση, ενώ και στις πιο κεντρικές οικονομίες οι ρυθμοί ανάπτυξης είναι οριακά πάνω από το μηδέν. Χαρακτηριστική η καθίζηση της βιομηχανικής παραγωγής: τον Σεπτέμβριο μειώθηκε 2,5% σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα, η μεγαλύτερη μηνιαία μείωση από το αποκορύφωμα της κρίσης τον Ιανουάριο του 2009. Μείωση της βιομηχανικής παραγωγής είχαμε και στη Γερμανία, ενώ απειλητικές φούσκες (ιδιωτικά δάνεια, αγορά ακινήτων) υπάρχουν σε πολλές χώρες (π.χ. Γερμανία, Ολλανδία).

Τα σύννεφα μαζεύονται απειλητικά, λοιπόν, και μάλιστα στην καρδιά της Ευρωζώνης. Ο

γνωστός δρόμος των αναμεταξύ τους ντελικάτων ισορροπιών και συμβιβασμών κάνει τα πράγματα ακόμα πιο εύθραυστα για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η ίδια η «τραπεζική ένωση» δείχνει ν' αφορά περισσότερο μια παραχώρηση στη Γαλλία, ότι οι τράπεζές της -που κυρίως αυτές θα ενταχθούν στην εποπτεία και που είναι ίσως οι πιο εκτεθειμένες σε όλη την Ευρώπη- θα τύχουν κάποιας ευρωπαϊκής προστασίας. Ανέξοδες υποσχέσεις, αφού για την ώρα τουλάχιστον κανείς δεν βάζει το χέρι στην τσέπη. Ούτε για τραπεζική ένωση ούτε για πραγματική εποπτεία πρόκειται. **Κανείς δεν τολμά ν' ακουμπήσει την κόπρ του Αυγείου που έχει συσσωρευτεί στους ισολογισμούς των τραπεζών, ακόμα και των πιο μεγάλων και κατά τ' άλλα ευπόληπτων.** [2] Ενώ οι ανεκτέλεστες αποφάσεις (βλ. πρόγραμμα Ντράγκι για την αγορά κρατικών ομολόγων από την ΕΚΤ), οι μη-λύσεις με τα περισπούδαστα χρονοδιαγράμματα, που ανακαλύπτονται και ξεφουρνίζονται το ένα μετά το άλλο στο ανατολίτικο παζάρι της Ε.Ε., δείχνουν μόνο την αυξανόμενη παράλυση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών μπροστά στην κρίση.

Υποσημειώσεις

[1] Τα κράτη δανείζονται από τις τράπεζες (συνήθως με κερδοσκοπικά επιτόκια, πράγμα που βέβαια δεν ομολογείται ανοιχτά). Οι τράπεζες με τη σειρά τους αναζητούν διασφάλιση για την έκθεσή τους σ' αυτό το δανεισμό: είτε μέσα από «ύποπτα» χρηματοπιστωτικά προϊόντα (π.χ. ασφάλιστρα κινδύνου), οπότε φουντώνει η κερδοσκοπία - είτε μέσα από μνημονιακά μέτρα, όταν φαίνεται η αδυναμία ενός κράτους να αποπληρώσει. Αυτό σπρώχνει ακόμα πιο βαθιά την οικονομία στην κρίση και τα κράτη στην ανάγκη νέων δανείων, που σπεύδουν να εκμεταλλευτούν οι τράπεζες με ακόμα πιο ληστρικά επιτόκια κ.ο.κ.

[2] Πρόσφατα αποκαλύφθηκε ότι η Ντόιτσε Μπανκ, η μεγαλύτερη γερμανική τράπεζα, είχε στήσει ολόκληρη «μηχανή» για να κρύψει ζημιές δισεκατομμυρίων δολαρίων σε αμερικάνικες τράπεζες. Ενώ παραμένει άγνωστο το ύψος της μυστικής βοήθειας που παίρνει από δισεκατομμυριούχο επενδυτή του γνωστού κερδοσκοπικού ομίλου Buffett. Το επόμενο μεγάλο «κανόνι» δεν αποκλείεται να εκπλήξει πολλούς...

■ Σταύρος Σκεύος

Τον Φεβρουάριο οι εκλογές στην Ιταλία

Σε νέα φάση αναμένεται να μπει η πολιτική κρίση στην Ιταλία μετά τις εκλογές που προκηρύχθηκαν για τις 24 Φλεβάρη. Ο Μάριο Μόντι παραιτήθηκε από την πρωθυπουργία μετά την απόσυρση της στήριξής του από το κόμμα του Μπερλουσκόνι. Πρόκειται φυσικά για προεκλογικά παιχνίδια και ενδοαστικούς ανταγωνισμούς. Το κόμμα του Μπερλουσκόνι άλλωστε ψήφισε όλα τα κρίσιμα σχέδια νόμου του Μόντι. Επιπλέον, η θητεία της κυβέρνησης έληγε έτσι και αλλιώς την άνοιξη του 2013. Η επίσπευση των εκλογών για μερικές βδομάδες εντάσσεται πιθανά σε μια προσπάθεια του Μπερλουσκόνι να μην αφήσει χρόνο στον Μόντι να προετοιμάσει την κατάσταση για να κατέβει ο ίδιος ως υποψήφιος.

Ο Μόντι ανέλαβε την πρωθυπουργία ως τεχνοκράτης σωτήρας μετά τον εξαναγκασμό του Μπερλουσκόνι σε παραίτηση και είχε τη στήριξη τόσο των διαφόρων κομματιών της δεξιάς όσο και του Δημοκρατικού Κόμματος της «κεντροαριστεράς». Με την ευρεία κοινοβουλευτική στήριξη που διέθετε εφάρμοσε ένα σκληρό πρόγραμμα αντιμεταρρυθμίσεων, περικοπών σε μισθούς, συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες, χτυπήματος των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων, αύξησης της φορολογίας στα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα κλπ. Τα αποτελέσματα ήταν ανάλογα με αυτά που βλέπουμε και στις υπόλοιπες χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Τον Οκτώβριο, σύμφωνα με την ιταλική στατιστική υπηρεσία, οι άνεργοι έφθαναν στα 2,87 εκατομμύρια, οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση τα 3,8 εκατομμύρια, ενώ μεγάλη αύξηση παρουσιάζεται και στους εργαζόμενους με προσωρινές συμβάσεις. Συνολικά το 34% του ενεργού πληθυσμού είναι άνεργοι ή έχουν επισφαλή εργασία. Το 2013 η ανεργία αναμένεται να εκτιναχθεί σε νέα επίπεδα ρεκόρ. Η ιταλική οικονομία βρίσκεται σε φάση ύφεσης και υποχώρησης. Η Ιννα, μια από τις μεγαλύτερες χαλυβουργίες της Ευρώπης, ανακοίνωσε 1.400 νέες απολύσεις, ενώ άλλες 1.200 ήδη έχουν γίνει. Με το τέλος του έτους λήγουν 700.000 συμβάσεις εργασίας. Η μεγαλύτερη εργατική συνομοσπονδία, η CGIL, προειδοποίησε ότι το 70% κινδυνεύουν να μην ανανεωθούν, ενώ για όσες ανανεωθούν αυτό θα γίνει με δρα-

στικές μειώσεις μισθών, αφού από 1^ο Ιανουαρίου θα τεθεί σε ισχύ η αντιμεταρρυθμίση των εργασιακών σχέσεων.

Σύμφωνα με άλλες μελέτες τα κατά κεφαλή εισοδήματα έχουν καταρρεύσει στα επίπεδα του 1993, ενώ 2,5 εκατομμύρια νοικοκυριά έχουν πουλήσει χρυσό ή άλλα τιμαλφή την τελευταία διετία. Την περίοδο 2007-2011 ο πλούτος των νοικοκυριών μειώθηκε κατά 5,8%. Το 11,1% (περίπου 2,8 εκατομμύρια νοικοκυριά ή 8,17 εκατομμύρια άτομα) βρίσκονται ήδη κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ το 28,4% κινδυνεύει να βρεθεί κάτω από το όριο το αμέσως επόμενο διάστημα.

Οι νέες περικοπές στην Υγεία κατά 8 δις ευρώ έως το 2014 θα οδηγήσουν στο κλείσιμο 7.389 κλινών στα νοσοκομεία της χώρας. Στην κλίση του Προκρούστη έχουν μπει και οι δαπάνες για την παιδεία. Με την αλλαγή του έτους οι Ιταλοί θα βρεθούν αντιμέτωποι με αυξήσεις στα τρόφιμα, τις μεταφορές, τα καύσιμα, την ηλεκτρική ενέργεια, το φυσικό αέριο, το νερό, τις τραπεζικές υπηρεσίες, τις ασφάλειες αυτοκινήτων, τις ταχυδρομικές υπηρεσίες, με νέους φόρους, αυξημένα τέλη στους αυτοκινητόδρομους, τα αεροδρόμια, την καθαριότητα κλπ.

Παρά όμως αυτά τα πρωτοφανή μέτρα το δημόσιο χρέος της Ιταλίας φθάνει πλέον τα 2 τρις ευρώ και η διαρκής ανάγκη αναχρηματοδότησής του βυθίζει ολοένα και περισσότερο την ιταλική οικονομία στο θανατηφόρο σπινάλιο του χρέους.

Μετά από αυτά καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι σε ποσοστό μεγαλύτερο του 60% οι Ιταλοί δεν επιθυμούν να δουν τον εγκάθετο των τραπεζών, των Βρυξελλών και του Βερολίνου Μόντι να κατεβαίνει στις εκλογές. Ωστόσο, ο Μόντι ανακοίνωσε μετά από έντονες παρασκηνιακές διαβουλεύσεις ότι θα ηγηθεί συνασπισμού κομμάτων στις εκλογές του Φεβρουαρίου, ενώ δεν έχει ξεκαθαρίσει αν θα διεκδικήσει και την πρωθυπουργία. Έχει ήδη δημοσιοποιήσει το «μανιφέστο» του, με τίτλο «Να αλλάξει η Ιταλία, να αναμορφωθεί η Ευρώπη», όπου προβλέπεται η συνέχιση της αντιλαϊκής πολιτικής. Οι δυνάμεις που το υιοθέτησαν είναι το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα Ένωση Κέντρου, το νεοσυσταθέν κίνημα

«Μελλοντική Ιταλία» του προέδρου της Φεράρι Λούκα Κορντέρο Ντι Μοντετζέμελο, το κόμμα Μέλλον και Ελευθερία του Τζιανφράνκο Φίνι, η καθολική εκκλησία και τεχνοκράτες υπουργοί της κυβέρνησης Μόντι. Είναι προφανής η προσπάθεια της ιταλικής αστικής τάξης, σε συνεργασία με Βερολίνο και Βρυξέλλες (το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα στηρίζει Μόντι) να συγκροτήσουν έναν πόλο εξουσίας γύρω από το πρόσωπο του Μόντι και να εμποδίσουν τον Μπερλουσκόνι να επανακάμψει για μια ακόμα φορά στην εξουσία!

Η πρώτη δημοσκοπήση δίνει σε ένα ενοποιημένο «κεντρώο» ψηφοδέλτιο του Μόντι περίπου 18% (αξιοσημείωτο είναι ότι το 65% από αυτό προέρχεται από την κεντροαριστερά). Το κόμμα του Μπερλουσκόνι παίρνει γύρω στο 16,5%, η Λέγκα του Βορρά 5,5% και η νεοφασιστική δεξιά του Στοράτσε 2%. Το Δημοκρατικό Κόμμα (με τον Μπερσάνι στο τιμόνι) παίρνει 31%, ενώ η Αριστερά Οικολογία Ελευθερία του Βέντολα (πρόθυμος σύμμαχος του Δημοκρατικού Κόμματος) περιορίζεται σε ένα 4%-5%.

Μια διαφορετική φωνή που Μακούγεται από το Κόμμα των Πέντε Αστέρων του κωμικού της τηλεόρασης Μπέπε Γκρίλο (διατυπώνει έναν μάλλον λαϊκίστικο λόγο ενάντια στη λιτότητα και την καθεστωτική πολιτική) συγκεντρώνει στις δημοσκοπήσεις το 14%. Αποτελεί μια έκφραση της οργής τμημάτων της ιταλικής κοινωνίας, όμως απέχει πολύ από τη διατύπωση ενός εναλλακτικού προγράμματος.

Η αντινεοφιλελεύθερη αριστερή βρίσκεται κατακερματισμένη και στο περιθώριο των πολιτικών εξελίξεων. Οι συζητήσεις που γίνονται εν όψει των εκλογών για τη συγκρότηση κοινού ψηφοδελτίου ανάμεσα σε κάποια από τα απομεινάρια της Κομμουνιστικής Επανάστασης, τους Ιταλούς Κομμουνιστές, τους Πράσινους κ.α. φαίνεται να περιορίζονται στην αναζήτηση ενός κακέκτυπου του ΣΥΡΙΖΑ και στην προσπάθεια να τραβήξουν το κόμμα του Βέντολα από την αγκάλη του Δημοκρατικού Κόμματος.

Το πολιτικό τοπίο στην Ιταλία αποπνέει αδιέξοδο. Η επόμενη κυβέρνηση, είτε κεντροδεξιά είτε κεντροαριστερή, θα επιχειρήσει μια νέα σαρωτική επίθεση στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Μόνο οι αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων μπορούν να βάλουν φρένο και να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και της βαρβαρότητας που προσπαθούν να επιβάλουν.

■ Χρήστος Νομίδης

στον κόσμο...

ΙΝΔΙΑ

Στις 26 Δεκεμβρίου, 700 οργισμένοι εργάτες γης σε κτήματα τσαγιού έβαλαν φωτιά στο σπίτι του ιδιοκτήτη του κτήματος στο οποίο εργάζονταν, στην περιοχή Τινσούκια της πολιτείας Ασάμ, στην Ανατολική Ινδία, καίγοντας τον ίδιο και τη γυναίκα του. Στις εργατικές διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στους εργάτες και τον ιδιοκτήτη, ήρθε να προστεθεί η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι: ο ιδιοκτήτης απαίτησε από 10 εργάτες να εγκαταλείψουν τα κομμάτια γης που καλλιεργούσαν, οδηγώντας τους ουσιαστικά στην πείνα και στον θάνατο. Εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που ο συγκεκριμένος «φεουδάρχης» βρέθηκε αντιμέτωπος με την οργή των εργατών: το 2010 είχε σκοτώσει έναν φοιτητή και τραυματίσει άλλους τέσσερις, όταν πυροβόλησε ενάντια σε πλήθος διαδηλωτών που συγκεντρώθηκε έξω από το σπίτι του. Αξίζει να σημειωθεί ότι η μισή παραγωγή της Ινδίας σε τσάι προέρχεται από πολιτεία Ασάμ, ενώ οι συνθήκες εργασίας θυμίζουν περιόδους δουλοπαροικίας. Πάντως παρόμοιες αναταραχές σημειώνονται συχνά στην περιοχή.

ΣΙΕΡΑ ΛΕΟΝΕ

Εκατοντάδες ντόπιοι εργάτες στο μεγαλύτερο αδαμαντωρυχείο της χώρας απέκλεισαν την είσοδό του για πάνω από 4 μέρες, αρχίζοντας από τα μέσα Δεκεμβρίου την πιο βίαιη απεργία στην κερδοφόρα βιομηχανία διαμαντιών της χώρας τα τελευταία χρόνια. Επίσης, δύο άνθρωποι σκοτώθηκαν σε συγκρούσεις με τον στρατό στις 18 Δεκεμβρίου, ο ένας εκ των οποίων ήταν οδηγός ποδηλάτου-ταξί. Έτσι, στην απεργία συμμετέχουν και οι συνάδελφοί του. Οι απεργοί ζητούν καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας, καθώς και τερματισμό του ρατσισμού που αναγκάζονται να αντιμετωπίζουν καθημερινά, κατηγορώντας τη νοτιοαφρικανική εταιρεία που διαχειρίζεται το ορυχείο ότι υπαναχώρησε στην υπόσχεσή της για καταβολή δώρου Χριστουγέννων, ίσου με τρεις μισθούς. Η βιομηχανία εξόρυξης διαμαντιών επιφέρει το μεγαλύτερο ποσοστό κερδών στη Σιέρα Λεόνε και η κυβέρνηση εξαρτάται άμεσα απ' αυτήν.

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Επιχειρήσεις και σχολεία παρέμειναν κλειστά στις 11 Δεκεμβρίου, μετά τον αποκλεισμό που επέβαλαν κόμματα της αντιπολίτευσης, διαμαρτυρόμενοι για τη βία με την οποία η κυβέρνηση αντιμετώπισε τη διαμαρτυρία τους την Κυριακή 9 Δεκεμβρίου, όπου σκοτώθηκαν δύο άνθρωποι και τραυματίστηκαν δεκάδες. Η κυβέρνηση του Σέικ Χασίνα έχει καταργήσει τη διάταξη που προβλέπει την επίβλεψη των εκλογών από μια ανεξάρτητη αρχή. Γι' αυτό τον λόγο, η συμμαχία των 18 κομμάτων της αντιπολίτευσης φοβάται ότι το κυβερνών κόμμα θα επιχειρήσει να νοθεύσει τις επερχόμενες εκλογές.

ΗΠΑ

Εφταήμερο αποκλεισμό (28/11-5/12) σε ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια των ΗΠΑ, το Λος Άντζελες, επέβαλαν οι υπάλληλοι του λιμανιού, έχοντας την στήριξη και των 10.000 λιμενεργατών, οι οποίοι αρνούνταν να περάσουν τις απεργιακές φρουρές για να φορτώσουν/ξεφορτώσουν εμπορεύματα. Οι υπάλληλοι διαμαρτύρονταν ενάντια στην προσπάθεια της διοίκησης του λιμανιού να αλλάξει την ισχύουσα πρακτική προσλήψεων, δίνοντας τη δυνατότητα σε εταιρείες να αναθέτουν τις νέες θέσεις εργασίας σε χώρες με χαμηλότερο εργατικό κόστος για εργασίες που μπορούν να γίνουν μέσω υπολογιστή, μειώνοντας έτσι δραστικά τα λειτουργικά τους κόστη. Οι εργαζόμενοι απαιτούσαν αυτές οι θέσεις εργασίας να παραμείνουν στη χώρα. Τελικά, μετά από μια εβδομάδα απεργιών, η οποία ακινητοποίησε τους οδηγούς φορτηγών και απείλησε να δημιουργήσει έλλειμμα προϊόντων σ' όλη τη χώρα, εργοδοσία και σωματείο έφτασαν σε μια συμφωνία που αρχικά διασφαλίζει την παραμονή των θέσεων εργασίας εντός της χώρας και έτσι η απεργία έληξε. Μένει ακόμα όμως η συμφωνία να εγκριθεί από τη συνέλευση των 800 εργαζομένων που αντιπροσωπεύονται από το σωματείο.

Επιδείνωση της υγείας του Τσάβες Θα αντέξει η Μπολιβαριανή Επανάσταση;

Μόλις δύο μήνες μετά την άνετη επανεκλογή του στη θέση του προέδρου της Βενεζουέλας, ο Ούγκο Τσάβες χρειάζεται να δώσει άλλη μια κρίσιμη μάχη, αυτή τη φορά για την ίδια του τη ζωή. Στις 11 Δεκέμβρη υποβλήθηκε σε νέα χειρουργική επέμβαση για την αντιμετώπιση του καρκίνου από τον οποίο πάσχει, από κουβανούς γιατρούς στην Αβάνα. Σύμφωνα με επίσημη ανακοίνωση της κυβέρνησης της Βενεζουέλας, ο Τσάβες υπέστη λοίμωξη του αναπνευστικού συστήματος μετά την εγχείρηση. Τα τελευταία 24ωρα κυκλοφορούν φήμες ότι έχει πέσει σε κώμα, από πηγές βέβαια πολύ αμφίβολης αξιοπιστίας.

Οι αρνητικές αυτές εξελίξεις προκαλούν μεγάλες πολιτικές περιπλοκές. Η ορκωμοσία του Τσάβες για τη νέα προεδρική του θητεία είχε προγραμματιστεί για τις 10 Γενάρη. Το Σύνταγμα της Βενεζουέλας ορίζει ότι αν ο πρόεδρος δεν ορκιστεί πρέπει να γίνουν νέες εκλογές εντός 30 ημερών. Σχετικά με το θέμα αυτό διατυπώνονται διαφορετικές ερμηνείες και το πιθανότερο είναι να αποφασίσει το Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας.

Η επιδείνωση της υγείας του είχε αναγκάσει τον Τσάβες να ορίσει, πριν την αναχώρησή του για την Αβάνα, ως αντιπρόεδρο και ουσιαστικά διάδοχό του τον μέχρι πρότινος υπουργό Εξωτερικών Νικολάς Μαδούρο. Ο Μαδούρο είναι πρόσωπο της απολύτου εμπιστοσύνης του Τσάβες και κορυφαίο στέλεχος του κόμματός του (Ενωμένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Βενεζουέλας - PSUV).

Όπως είναι επόμενο, δημιουργούνται πολύ μεγάλοι κίνδυνοι για την πορεία της Μπολιβαριανής Επανάστασης και των φιλολαϊκών μεταρρυθμίσεων του Τσάβες, παρότι βέβαια αυτή η διαδικα-

σία δεν είναι υπόθεση ενός μόνο ατόμου. Η ασθένεια του Τσάβες έρχεται μάλιστα σε μια περίοδο όπου το PSUV δείχνει να απολαμβάνει την ακλόνητη εμπιστοσύνη των μαζών, καθώς, πέρα από τη νίκη στις προεδρικές εκλογές, εξαιρετικά ήταν τα αποτελέσματα και στις εκλογές της 16ης Δεκεμβρίου για την ανάδειξη των κυβερνητών των 23 αυτόνομων πολιτειών που αποτελούν τη Βενεζουέλα, όπου οι υποψήφιοι του PSUV κέρδισαν όλες τις πολιτείες εκτός από δύο.

Η ντόπια αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές τρίβουν τα χέρια τους μπροστά στην προοπτική να απαλλαγούν από τον Τσάβες και κανείς μέσα και έξω από τη Βενεζουέλα δεν φαίνεται να πιστεύει ότι ο Μαδούρο ή οποιοσδήποτε άλλος από το PSUV έχει την πυγμή, την ηθική ακεραιότητα και τις πολιτικές ικανότητες για να ηγηθεί της «μπολιβαριανής» επαναστατικής διαδικασίας. Οι κυριότερες ενώσεις των αφεντικών της Βενεζουέλας μιλούν για ανάγκη συγκρότησης κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», με στόχο την «αποφυγή αναταραχών» και την «εθνική συμφιλίωση». Καλούν μάλιστα τον Μαδούρο και την κυβέρνηση σε διαβουλεύσεις για θέματα όπως ο έλεγχος του συναλλάγματος, η «απελευθέρωση» της αγοράς και των τιμών σε διάφορα προϊόντα κ.α. Ο πρόεδρος του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου προχώρησε ακόμη περισσότερο, δηλώνοντας: «Ας μην περιμένουμε μέχρι τον Ιανουάριο. Οι αποφάσεις πρέπει να ληφθούν τώρα. Ζητάμε από τον αντιπρόεδρο Μαδούρο να λάβουμε από κοινού τις απαραίτητες αποφάσεις στο πεδίο της οικονομίας». Είναι χαρακτηριστικό το θράσος των εκπροσώπων αυτού του σάπιου συστήματος, οι οποίοι, παρότι μόλις πριν λίγες εβδομάδες υπέστησαν δύο συντριπτικές ήττες σε δύο διαδοχικές

εκλογικές αναμετρήσεις (προεδρικές και περιφερειακές) απαιτούν να καθορίσουν την οικονομική πολιτική της χώρας! Από κοντά φυσικά και οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, οι οποίοι ζητούν «νέες δημοκρατικές εκλογές».

Ασφαλώς, πολλά θα κριθούν από τη στάση που θα κρατήσει ο Μαδούρο. Τα καπιταλιστικά επιτελεία τον περιγράφουν ως «μετριοπαθή» και «πραγματιστή» και μένει να δούμε κατά πόσο θα επαληθευθούν οι εκτιμήσεις τους. Ανεξάρτητα πάντως απ' αυτό, πολλά προβλήματα δημιουργούνται από τους κυβερνήτες των πολιτειών - που απολαμβάνουν πολύ εκτεταμένη αυτονομία - ακόμα και αυτούς που εκλέγονται με το PSUV. Αρκετοί «προοδευτικοί» κυβερνήτες στήριξαν την κυβέρνηση των πραξικοπηματιών που επιχείρησαν να ανατρέψουν τον Τσάβες το 2002, ενώ ένας από αυτούς έστειλε ακόμα και την εθνοφυρούρα να καταστείλει εργατικές κινητοποιήσεις. Μια μεγάλη αποτυχία του Τσάβες, που στάθηκε εμπόδιο στο προχώρημα της επαναστατικής διαδικασίας, ήταν ότι δεν μπόρεσε να ελέγξει τον καριερισμό διαφόρων στελεχών του κόμματός του και γραφειοκρατών του κρατικού μηχανισμού. Μια άλλη πολύ σημαντική αδυναμία είναι η υπερβολική εμπιστοσύνη του στον αστικό στρατό, παρότι είναι αλήθεια ότι ένα σημαντικό μέρος του τον στήριξε κατά το πραξικόπημα του 2002. Έτσι, κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του στην Κούβα, ο Τσάβες κά-

λεσε τις ένοπλες δυνάμεις της Βενεζουέλας «να γρηγορούν, διαφυλάσσοντας την ενότητα του έθνους» και ζήτησε «τη συνέχιση της εκπλήρωσης της αποστολής τους με τη μεγαλύτερη δυνατή ποιότητα, συνάδουσα με τα ιδεώδη της Επανάστασης», ενώ πριν την αναχώρησή του κάλεσε τη στρατιωτική ηγεσία «να μην ενδώσει σε κανένα συνωμοτικό σχέδιο» και να φροντίσει «οι ένοπλες δυνάμεις να είναι ενωμένες». Προφανώς και ο ίδιος ανησυχεί ιδιαίτερα για τη στάση που θα κρατήσουν οι στρατιωτικοί, καθώς η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές θα χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο για να εκμεταλλευτούν την ασθένειά του.

Όποια και να είναι η εξέλιξη της υγείας του Τσάβες, το καθήκον της υπεράσπισης των κατακτήσεων της Μπολιβαριανής Επανάστασης και της εμβάθυνσής της πέφτει στους ώμους των εργαζόμενων μαζών. Η οικοδόμηση δομών αυτοοργάνωσης και ενός επαναστατικού κόμματος είναι η μόνη εγγύηση για τη νίκη τους ενάντια σε ντόπια και ξένα αντίδραση.

■ Γιάννης Χαλάς

Κοινοβουλευτικό πραξικόπημα στην Παραγουάη

Τον περασμένο Ιούνιο, στην Παραγουάη, 11 αγρότες και 6 αστυνομικοί σκοτώθηκαν σε μια ένοπλη σύγκρουση στη διάρκεια μιας εκκένωσης κατάληψης γης, η οποία ήταν ιδιοκτησία ενός πρώην γερουσιαστή του «Εγχρωμου Κόμματος», το οποίο έμεινε στην εξουσία για 61 ολόκληρα χρόνια και ήταν το μοναδικό κόμμα στη διάρκεια της δικτατορίας του Αλφρέντο Στρόεσενερ.

Αυτή η σφαγή υπήρξε η αφορμή για την ύποπτη καθαίρεση από την προεδρία της χώρας του ηγέτη του Έγχρωμου Κόμματος, του Φερνάντο Λούγκο (ήταν στο θώκο από το 2008), ο οποίος οδηγήθηκε σε μια πολιτική δίκη εξπρές.

Η ιστορία συνεχίστηκε στα τέλη Νοέμβρη, όταν δυο δολοφόνοι εκτέλεσαν με τέσσερις σφαίρες τον ηγέτη των αγροτών Βιντάλ Βέγα. Οι πληρωμένοι εκτελεστές εισέβαλαν στο σπίτι όπου ζούσε με τη γυναίκα και τα δύο παιδιά του και τον πυροβόλησαν από κοντινή απόσταση με κυνηγετικό όπλο. Ο Βέγα, 46 ετών, ήταν αγωνιστής του Ελευθεριακού Ριζοσπαστικού Αυθεντικού Κόμματος (PLRA), κόμματος που αρχικά ήταν σύμμαχο του Λούγκο και στη συνέχεια (μετά την λεγόμενη σφαγή του Curuguaty, στα ανατολικά της Παραγουάη) συνεργά-

στηκε για την καθαίρεση του, κατηγορώντας τον πως είναι ο έμμεσος υπαίτιος της σφαγής.

Ο Βέγα ήταν πρωταγωνιστής στην κατάληψη γης στην Curuguaty και ένας από τους μάρτυρες κλειδιά στην έρευνα για το μακελειό του Ιουνίου. Οι αγρότες του Curuguaty ζητούσαν το μίρασμα της γης από την κυβέρνηση του Λούγκο, η οποία είχε δοθεί από τη δικτατορία Στρόεσενερ στον πρώην γερουσιαστή Μπλας Ρικέλμε (ο οποίος πέθανε από φυσικά αίτια τον Σεπτέμβριο).

Ένας από τους δολοφόνους συλληφθηκε, ενώ ο άλλος παραμένει ασύλληπτος. Με αδιάτακτη κυνικότητα, ο εισαγγελέας δήλωσε πως πρόκειται για «ξεκαθάρισμα λογαριασμών». Οι σύντροφοι του αγροτικού ηγέτη δήλωσαν πως χωρίς καμιά αμφιβολία η δολοφονία ήταν ένα ξεκάθαρο εκφοβιστικό μήνυμα στους αγροτικούς αγώνες, που επαναλαμβάνονται συνεχώς σε διάφορες περιοχές της Παραγουάης.

Από τον περασμένο Ιουνίου, η δράση των αμερικάνικων πολυεθνικών στην Παραγουάη πολλαπλασιάστηκε. Η οικονομική διείσδυση συνοδεύεται και από την στρατιωτική περικύκλωση. Οι στρατιωτικές βάσεις των γιάνκηδων, οι λεγόμενες «κρίνοι», αυξήθηκαν κι αυτές. Με

μικρές στρατιωτικές δυνάμεις στο εσωτερικό τους, αλλά με όλη την αναγκαία υποδομή για να στεγάσουν και να εξοπλίσουν χιλιάδες στρατιώτες.

Η προεδρία Λούγκο είχε υποσχεθεί λύσεις στο αγροτικό πρόβλημα στη χώρα, που βασανίζει τις αγροτικές μάζες. Γι' αυτό φαίνεται ότι απολάμβανε την εμπιστοσύνη της πλειοψηφίας του πληθυσμού, αν και η πολιτική του σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί επαναστατική ή ακόμα και πραγματικά ριζοσπαστική. Έτσι, κατά τη διάρκεια των τεσσάρων χρόνων της προεδρίας του, το δεξιό Κογκρέσο συστηματικά δούλεψε ώστε να αποτρέψει τις αλλαγές που προσαθούσε να επιβάλλει η κυβέρνηση.

Η αγανάκτηση για το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα καθαίρεσης του Λούγκο, στο οποίο όλα δείχνουν ότι έχουν βάλει για τα καλά χέρι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και η ντόπια ολιγαρχία, προσπαθώντας να φράξουν τον δρόμο σε κάθε ουσιαστική μεταρρύθμιση (και απειλώντας ουσιαστικά και με χειρότερα πραξικοπήματα) συνεχίζει να διατρέχει όλη τη χώρα. Οι λαϊκές μάζες νιώθουν εξαπτημένες από τα γεγονότα του περασμένου Ιουνίου, περιλαμβανομένων και των υποστηρικτών των παραδοσιακών κομμάτων που προκάλεσαν το πραξικόπη-

▲ Αφίσα ενάντια στις δολοφονίες του αγροτικού λαού στο Curuguaty.

μα. Στις τελευταίες εσωτερικές εκλογές του Έγχρωμου Κόμματος, 30.000 εκλογείς έγραψαν στα ψηφοδέλτια «πραξικοπηματίες» σαν ένδειξη διαμαρτυρίας. Στο Φιλελεύθερο Κόμμα, περισσότεροι από 50.000 ψηφίσαντες έπραξαν το ίδιο. Ενώ η Αριστερά, η οποία είναι χωρισμένη σε τρία μέτωπα (Avanza país, Frente Guazú, Kuña Pyrenda), στο σύνολο της συγκεντρώνει γύρω στο 15% της πρόθεσης ψήφου, με αυξητικές τάσεις.

«Ευτυχώς δεν γίναμε Αργεντινή»

Στην πνιγμένη από χρέη παγκόσμια οικονομία (που βρίσκεται στα πρόθυρα μιας νέας επιδείνωσης της κρίσης), το φάντασμα της Αργεντινής επιστρέφει, ως μια χώρα που κατάφερε ν' αποδεσμευτεί από τα νύχια του ΔΝΤ και να εφαρμόσει μια άλλη πολιτική (στα όρια που αυτό μπορεί να γίνει κάτω από αστική ηγεσία, φυσικά). Η πιθανότητα ν' αποτελέσει παράδειγμα για άλλες χώρες, τρομοκρατεί τα παράσιτα του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος και τα αστικά πολιτικά επιτελεία των ιμπεριαλιστικών κρατών, που φαίνεται να ελέγχονται όλο και πιο στενά απ' αυτά. Τι πραγματικά συμβαίνει όμως πίσω τις σειρήνες των διεθνών τοκογλύφων και των οσφυοκαμπτών τους ελλήνων κομπάρσων;

Η πορεία της Αργεντινής προς την οικονομική και κοινωνική κατάρρευση αρχίζει το 1990, όταν ο τότε πρόεδρος Κάρλος Μένεμ συνδέει το νόμισμά της (πέσος) με το δολάριο σε ισοτιμία 1 προς 1. Το αποτέλεσμα ήταν μετά το 1995 η οικονομία να βυθιστεί στην ύφεση και να συρρικνωθεί σταδιακά η παραγωγική βάση. Το 2000, εν μέσω απεργιακών κινητοποιήσεων 30 ημερών, ακολουθεί η επιβολή ενός νεοφιλελεύθερου «σχεδίου διάσωσης» όπως της Ελλάδας. Με αρχιτέκτονες τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς των ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα και Διαμερικανική Τράπεζα Ανάπτυξη, εφαρμόζεται η γνωστή συνταγή των απολύσεων στο δημόσιο, των ιδιωτικοποιήσεων, της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, το πετσόκομμα μισθών, συντάξεων και κοινωνικών παροχών. Τα μέτρα αυτά, όπως και σήμερα στην Ελλάδα, παρέλυσαν την οικονομία, οδήγησαν σε κατάρρευση τα δημοσιονομικά έσοδα, επιτάχυναν την ύφεση και οδήγησαν σε κλείσιμο εκατοντάδες επιχειρήσεις, με αποτέλεσμα την τρομακτική αύξηση της ανεργίας, φτώχειας και εξαθλίωσης.

Η όξυνση της κρίσης προκάλεσε αναζωπύρωση των κοινωνικών συγκρούσεων και αναζήτηση από τις μάζες εναλλακτικών μορφών αυτοοργάνωσης, στην προσπάθειά τους να προσπεράσουν την σκληρή συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που δεν έκανε παρά sporadικούς και απομονωμένους αγώνες. Έτσι γεννήθηκε και το κίνημα των ανέργων «πικε-

Την άθλια επίθεση των χρηματοπιστωτικών κύκλων ενάντια στην Αργεντινή ακολούθησαν τόνοι λάσπης και ανιστόρητες συκοφαντίες για την οικονομική κατάσταση της χώρας.

Ήταν τέτοια η ορμή της διαστρέβλωσης, που μπήκαν στον πειρασμό ακόμα και οι αποτυχημένοι μαθητευόμενοι μάγοι του Μαξίμου.

Δίχως ντροπή ο αρχιτέκτονας του χάους της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας Σαμαράς, ξεστόμισε το αμίμητο

«ευτυχώς δεν γίναμε Αργεντινή»!

τέρος», που με ριζοσπαστικές μορφές πάλης (συχνά κλεισίματα εθνικών δρόμων) έδειξε τον δρόμο και στην υπόλοιπη εργατική τάξη.

Αποκορύφωμα αυτής της διαδικασίας ήταν η γενική απεργία στις 12 Δεκέμβρη 2001, που εξελίχτηκε σε γενικευμένη εξέγερση και σύγκρουση στον δρόμο των μαζών με τους μηχανισμούς καταστολής. Το αποκαλούμενο «αργεντινάτζο» ήταν η πιο μεγάλη χρονικά (διήρκεσε 5 ημέρες) και πιο εκτεταμένη γεωγραφικά (ήταν εθνικής εμβέλειας) σύγκρουση στην ιστορία της χώρας και η πιο επιτυχημένη από την άποψη των αλλαγών που αποτύπωσε.

Ο τραγικός απολογισμός αυτών των ημερών ήταν 39 νεκροί και χιλιάδες τραυματίες, ενώ η κυβέρνηση έγινε θρύψαλα, με τον πρόεδρο Ντε λα Ρούα να δραπετεύει από το προεδρικό μέγαρο με ελικόπτερο. Τον Ιανουάριο του 2002, η νέα κυβέρνηση αναγκάζεται να αποδεσμεύσει το πέσος από το δολάριο και το υποτιμά κατά 55%. Στην προεδρία τον Μάιο του 2003 ανεβαίνει ο περονικών καταβολών Νέστορ Κίρχνερ, ο οποίος προχωράει σε κούρεμα του χρέους κατά 70%.

Στα δέκα χρόνια που ακολούθησαν, η Αργεντινή όχι μόνο ανέτρεψε την ύφεση αλλά γνώρισε και υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης 9-10% ετησίως (ξεπερνώντας ακόμα και την Βραζιλία), τα επίπεδα της φτώχειας μειώθηκαν κατά 50%, η ανεργία έπεσε στο 7%, ο επίσημος πληθωρισμός έπεσε στο 10%. Αυτή η ανάκαμψη οφείλεται φυσικά σε πολλαπλούς παράγοντες και όχι μόνο στην παρέμβαση του κράτους στην οικονομία. Η Αργεντινή, μια βιομηχανοποιημένη χώρα με ισχυρή εθνική αστική τάξη, φιλόδοξη να παίξει ρόλο στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής, εφάρμοσε ένα «εθνικό» σχέδιο ανασυγκρότησης και σε γενικές γραμμές τα κατάφερε, βοηθούμενη και από τη γενικό-

τερη ανάκαμψη στη Λατινική Αμερική και τις εξαγωγές σε ανερχόμενες δυνάμεις, όπως η Κίνα. Όμως είναι η αργεντινική εργατική τάξη, μια από τις πιο ισχυρές του κόσμου και με σημαντικές παραδόσεις, εκείνη που επέβαλε την άνοδο του βιοτικού επιπέδου σ' ένα αξιοπρεπές ύψος - και αφού βέβαια οι εργατικές και λαϊκές μάζες είχαν πληρώσει με οδυνηρές θυσίες την κατάρρευση του προηγούμενου μοντέλου. Σ' αυτή τη δεκαετία υπήρξε μια νέα σημαντική ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και μια ενίσχυση της επαναστατικής αριστεράς (που η συντριπτική της πλειοψηφία είναι τροτσιστική), μια νέα ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής τάξης, που συνεχίζει να διεκδικεί το μερίδιό της από την οικονομική ανάπτυξη.

Εμπόδιο σ' αυτή την προσπάθεια ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που είναι από τις πιο ισχυρές στον κόσμο. Ιστορικά προέρχεται από τον περονισμό (*) και ο κύριος ρόλος της ήταν να συγκρατήσει ή να πνίξει τους αγώνες των εργαζομένων, ακόμα και με τη βία. Αν και με μεγάλες διαφοροποιήσεις, οι γραφειοκράτες συσπειρώνονται γύρω από το κόμμα της Κριστίνα Κίρχνερ (γυναίκα του θανόντα Νέστορ Κίρχνερ), που είναι στην εξουσία. Κατά παράδοση οι διεκδικήσεις τους χαρακτηρίζονται από απορρόφηση μέρους των εργατικών αιτημάτων και των «πικετέρος» μέσω μιας πολιτικής επιδομάτων στις πιο φτωχές λαϊκές μάζες και αυξήσεων πάνω από τον πληθωρισμό.

Όμως, η οικονομική κρίση δεν άργησε να δημιουργήσει πολλαπλές διαιρέσεις και στην κυβέρνηση και στους κόλπους της γραφειοκρατίας. Η κυβέρνηση φαίνεται πως κάνει μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού των κοινωνικών της συμμαχιών, μιας και πολλές από τις ισορροπίες της προηγούμενης περιόδου, αν δεν οδεύουν προς το τέλος τους, τουλάχισ-

τον απειλούνται.

Μια σειρά δικαστικών υποθέσεων, όπου είτε εμπλέκονται πρώην υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης (η Φελίσα Μισέλι, πρώην υπουργός οικονομικών, καταδικάστηκε σε 4 χρόνια φυλακή για υπεξαίρεση δημοσίου χρήματος) είτε ως εναγόμενη συμμετέχει η ίδια (υπόθεση Clarín, για το σπάσιμο του μονοπωλίου στον Τύπο, την οποία έχασε η κυβέρνηση), ροκανίζουν το κύρος και τη δημοτικότητα της. Όμως και η αντιπολίτευση δεν περνάει λιγότερο χρόνο στα δικαστικά έδρανα. Από τους κόλπους της επίσης υπάρχουν ηγέτες που δικάζονται, όπως ο συντηρητικός δήμαρχος του Μπουένος Άιρες Μαουρίσιο Μάκρι (κατηγορείται για κατασκοπία) αλλά και ο Φερνάντο Ντε λα Ρούα και άλλα οχτώ μέλη της κυβέρνησης του (κατηγορούνται για δωροδοκίες).

Στις αρχές Οκτώβρη, η κυβέρνηση ήρθε σε σύγκρουση και με το στρατιωτικό κατεστημένο. Η σύγκρουση αυτή εξελίχθηκε με φόντο τις μισθολογικές αλλαγές της χωροφυλακής και της ναυτικής αστυνομίας, οι οποίοι έχασαν από 30% έως 60% του μισθού τους λόγω μείωσης κάποιων επιδομάτων. Αυτό προκάλεσε μια μαζική αντίδραση αυτών των σωμάτων, με διαδηλώσεις μπροστά από τα Αρχηγεία τους. Η κυβέρνηση δίστασε να καταστείλει άμεσα τις κινητοποιήσεις, ευνόησε τις διαπραγματεύσεις με μια «επιτροπή αντιπροσώπων» -δεδομένου ότι ο συνδικαλισμός απαγορεύεται στα σώματα ασφαλείας- και εγγυήθηκε την ακύρωση των περικοπών. Από την άλλη, ποινικοποίησε 8 αντιπροσώπους των στρατιωτικών και αρνήθηκε να συζητήσει στο αίτημα για αλλαγή του βασικού τους μισθού.

Το Νοέμβριο και Δεκέμβριο έγιναν αρκετά μεγάλες κινητοποιήσεις, τις οποίες κάλεσαν τα συνδικάτα, με κύρια αιτήματα τη μείωση της φορολογίας στο εισόδημα και για

τα επιδόματα στέγης, τα οποία η κυβέρνηση μειώνει. Ενώ σαν από διαβολική σύμπτωση, 11 ακριβώς χρόνια από την εξέγερση του 2001, στις 19 Δεκεμβρίου λεηλατήθηκαν σε 40 πόλεις πάνω από 300 εμπορικά καταστήματα και έχασαν την ζωή τους πέντε άτομα σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Τα επεισόδια ξεκίνησαν στην πόλη Μπαριλότσε, στα δυτικά, στη Ρεσιστένσια, τη Ροσάριο, όπως και στις Καμπάνα και Σάρατε, που είναι και οι δύο στην επαρχία του Μπουένος Άιρες, με πρωταγωνιστές τα πιο φτωχά στρώματα των πόλεων, όπου ακολούθησαν μερικά από τα πιο βίαια επεισόδια από την εξέγερση του 2001.

Όλα δείχνουν πως το πολιτικό σκηνικό επαναδιαμορφώνεται στην Αργεντινή και αυξάνεται ο ρόλος της εργατικής τάξης. Οι ταξικοί συσχετισμοί θα δοκιμαστούν τα επόμενα χρόνια. Η αργεντινική εργατική τάξη έχει πολλά να διδαχτεί από την ιστορία της, αλλά και να διδάξει με την πρόσφατη εμπειρία της και την ελληνική εργατική τάξη. Και αυτό δεν θα γίνει με τις συναντήσεις υποψήφίων μνηστήρων του Μαξίμου με τους γραμματείς και φαρισαίους της κυβέρνησης Κίρχνερ, αλλά με την ταξική αλληλεγγύη των εργαζομένων και των επαναστατικών μαρξιστικών δυνάμεων, σε μια σοσιαλιστική προοπτική.

(*) Το ιδιότυπο σοσιαλιστικών καταβολών κίνημα των εργατικών μαζών γύρω από τον στρατηγό Χουάν Ντομίγκο Περόν, που είναι και το μοναδικό πρόσωπο που έχει κερδίσει τρεις φορές τις εθνικές εκλογές: Φεβρουάριος 1946 (για την περίοδο 1946-52), Νοέμβριος 1951 (για την περίοδο 1952-1958, όπου δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει τη θητεία λόγω της στρατιωτικής δικτατορίας στις 16 Σεπτεμβρίου του 1955), Σεπτέμβριος 1973 (για την περίοδο 1973-1977, μετά από δεκαοχτώ χρόνια εξορίας, όπου δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει τη θητεία καθώς πέθανε τον Ιούνιο του 1974). Κομμάτια του περονισμού ακολούθησαν το παράδειγμα επαναστατικών οργανώσεων όπως το PRT (Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα, τμήμα 4ης Διεθνούς την περίοδο 1965-1973) και ο ERP (Επαναστατικός Λαϊκός Στρατός, ένοπλο τμήμα του PRT), σχηματίζοντας ένοπλες οργανώσεις ενάντια στο στρατιωτικό καθεστώς, με πιο σημαντικές τους Montoneros, FAR και FAP.

P. B.

Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό

ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΗ & ΠΛΟΥΣΙΑ
για τους ιμπεριαλιστές... και την Κίνα

■ Κώστας Δικαίος

Για να καταλάβει κανείς τι συμβαίνει στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, πρέπει να ξέρει καλή γεωγραφία και ιστορία της αφρικανικής ηπείρου και βέβαια το πολιτικοοικονομικό στάτους της εποχής μας. Αρχίζοντας από το πρώτο, να πούμε ότι το Κονγκό είναι η 3η σε έκταση χώρα της Αφρικής (περίπου όσο η Δυτική Ευρώπη!), με πληθυσμό 66 εκατομμύρια (χωρισμένο σε 200 φυλές), πλούσιο σε πλουτοπαραγωγικούς πόρους (πετρέλαιο, διαμάντια, χρυσό, ασήμι, ουράνιο, χαλκό). Ειδικά στις ανατολικές επαρχίες, που είναι πληθυσμιακά (15 εκατομμύρια) και στις οποίες δρουν αντάρτικα με προέλευση τη Ρουάντα και την Ουγκάντα, βρίσκεται το 70% των παγκόσμιων κοιτασμάτων τανταλίου και κολτάνου, που είναι απαραίτητα για την κατασκευή κινητών τηλεφώνων, φορητών υπολογιστών κ.λπ. Η Παγκόσμια Τράπεζα κατηγορείται για την εξαφάνιση των δασών του Κονγκό, εξαιτίας των δικαιωμάτων ασύδοτης υλοτομίας που παραχώρησε σε ξένες εταιρίες. Η Τράπεζα ενθάρρυνε ξένες εταιρίες να υλοτομήσουν μέχρι καταστροφής το δεύτερο σε μέγεθος δάσος στον πλανήτη, βάζοντας σε κίνδυνο τις ζωές περίπου 40 εκατομμυρίων ανθρώπων (ιθαγενείς Πυγμαίοι). Μετά τον Αμαζόνιο, τα τροπικά δάση του ποταμού Κονγκό (απ' όπου πήρε το όνομά της η χώρα) είναι τα μεγαλύτερα στον κόσμο και δεσμεύουν περίπου το 8% του συνολικού διοξειδίου του άνθρακα! Η Τράπεζα παραχώρησε 600.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα για να δώσει δάνειο 450 εκατομμυρίων δολαρίων!

Η χώρα λεηλατήθηκε από παλιά από τους βέλγους ιμπεριαλιστές. Ο Πατρίς Λουμούμπα, ηγέτης του αντιαποικιακού κινήματος στην Αφρική, στην προσπάθεια να ενώσει τις φυλές του Κονγκό και να φτιάξει ένα ενιαίο κράτος με ισχυρή κεντρική κυβέρνηση, υποχρέωσε το Βέλγιο να αποδεχτεί την ανεξαρτησία της αποικίας το 1959. Στις εκλογές του 1960, ο Λουμούμπα εξελέγη πρωθυπουργός, αλλά μέσα σε λίγους μήνες, βέλγοι παράγοντες που είχαν μείνει στη χώρα και πολιτικές δυνάμεις που προωθούσαν τη διάσπαση του Κονγκό προκάλεσαν συγκρούσεις, με αποτέλεσμα να διωχθεί ο Λουμούμπα και ο βελγικός στρατός να

επέμβει υπέρ των αντιπάλων του. Τελικά, ο Λουμούμπα συνελήφθη από τον στρατηγό Μομπούτου (δικτάτορας του Κονγκό μέχρι το 2003) και θανατώθηκε με βασανιστήρια. Η CIA επίσης υποστήριξε οικονομικά και στρατιωτικά τον Μομπούτου. Ο τελευταίος ανατράπηκε από τους αντάρτες του Λοράν Καμπιλά (πατέρα του σημερινού κογκολέζου προέδρου Ζοζέφ Καμπιλά) κατά τη διάρκεια των περιφερειακού πολέμου του 1997-2003, που προκάλεσε το θάνατο τουλάχιστον 6 εκατ. ανθρώπων(!) και δημιούργησε εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες. Από τότε το πρώην Ζαΐρ μετονομάστηκε σε Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό.

Η χώρα όμως συνεχίζει να λεηλατείται βάνουσα από ιμπεριαλιστές, ΔΝΤ και τις ανερχόμενες δυνάμεις, με πρώτη την Κίνα, και από ένα διεφθαρμένο κράτος και μια άρχουσα τάξη, που χωρίς να κάνει παραγωγικές επενδύσεις, απλώς μεταπουλά τίτλους που αγοράζει και παίζει τα κέρδη στο χρηματιστήριο. Σήμερα, οι κινέζοι επενδυτές αγοράζουν δικαιώματα εκμετάλλευσης π.χ. ορυχείων για 10 ή 15 χρόνια, προκειμένου να στήσουν την όλη επιχείρηση αφού δεν υπάρχουν εγχώριες δυνατότητες. Φέρνουν τεχνολογία και προσωπικό (από επιστήμονες μέχρι εργάτες) από την Κίνα και όταν θα φύγουν δεν θα έχει απομείνει τίποτα στη χώρα, ούτε καν η τεχνολογία!

Η διείσδυση της Κίνας στην Αφρική χαρακτηρίστηκε «βελουδίνη», με την έννοια ότι δεν συνοδεύτηκε από επεμβάσεις στρατιωτικές, ιεραποστολές και πολιτικά πραξικοπήματα. Με το δόγμα «οι μπίζνες προηγούνται», συνεργάζονται με ακραία διεφθαρμένα καθεστώτα, από αυτό της Νιγηρίας, αλλά διεισδύουν και σε περιοχές σπαρασσόμενες από εμφυλίους πολέμους, όπως το Κονγκό και το Σουδάν. Σ' αυτά τα τρία κράτη έχουν επενδύσει πάνω από 4 δις δολάρια στο καθένα, ποσά κολοσσιαία για τα αφρικανικά δεδομένα, αν σκεφτεί κανείς ότι το ΑΕΠ του Κονγκό ανήλθε μόλις στα 11,5 δις δολάρια το 2008. Το πετρέλαιο αλλά και άλλες δυσεύρετες πρώτες ύλες αιτιολογούν το ρίσκο. Η αδιαφορία των Κινέζων όμως για τα κοινωνικά μοντέλα και τις ιδεολογικές κατευθύνσεις των κυβερνήσεων που συνεργάζονται μετατρέπεται σε δυναμική επιβολή σε ό,τι αφο-

ρά τις εργασιακές σχέσεις. Έτσι, μπράβοι σε ορυχεία κινέζικων συμφερόντων πυροβολούν εργάτες που διαμαρτύρονται για τους μισθούς, κινέζοι εργολάβοι έργων οδοποιίας στην Κέννα αποκλείουν τους ντόπιους κτηνοτρόφους από το μοναδικό πηγάδι της περιοχής και η κινέζικη εταιρία εξόρυξης ουρανού SOMINA έχει μετονομαστεί από τους Τουαρέγκ στο βόρειο Νίγηρα σε «Γκουαντάναμο»!

Έτσι, ο οικονομικά ενεργός πληθυσμός του Κονγκό είναι μόλις 2%. Το προσδόκιμο της ζωής 53 χρόνια. Το κατά κεφαλήν ΑΕΠ 300 δολάρια. Αναλόγητοι το 70-80%, ασθενούντες από Έιτς 4,3% του πληθυσμού, με 100.000 θανάτους τον χρόνο. Αποτέλεσμα της οικονομικής εξάρτησης και υπανάπτυξης, της ανεργίας, της φτώχειας και των καταπιεστικών καθεστώτων είναι οι εμφύλιοι πόλεμοι. Οκτώ καταμετρημένα αντάρτικα βρίσκονται σε δράση, με συγκρούσεις που συνοδεύονται από σφαγές, βιασμούς σαν μέσο επιβολής των διαφόρων στρατιωτικών ανταγωνιστών έναντι των αντιπάλων τους, εξαναγκασμοί παιδιών να γίνουν στρατιώτες και την σεξουαλική και οικονομική εκμετάλλευση χιλιάδων προσφύγων.

Ο ορυκτός πλούτος στα ανατολικά του Κονγκό στην περιοχή των μεγάλων λιμνών της κεντρικής Αφρικής αποτελεί μήλο της έριδος για πολλές χώρες της περιοχής και κυρίως τη Ρουάντα και την Ουγκάντα, που θεωρούν ότι έχουν αδικηθεί κατά την χάραξη των συνόρων τον περασμένο αιώνα από τους ευρωπαίους αποικιοκράτες. Γι' αυτό και στην περιοχή υπάρχουν αρκετά «αντάρτικα», που υποτίθεται ότι υποστηρίζουν τα συμφέροντα διαφόρων φυλών, όπως είναι το M23, που αποτελείται κυρίως από Τούτσι και το FDRL, που αποτελούνται από Χούτου. Οι ένοπλοι της οργάνωσης M23 (που ονομάστηκε έτσι από μια συμφωνία στις 23 Μαρτίου του 2009, με την οποία μέλη πρώην «αντάρτικης» οργάνωσης των επαρχιών του Βόρειου και Νότιου Κίβου θα ενσωματώνονταν στον κογκολέζικο στρατό), χρηματοδοτούνται από τη Ρουάντα και τις ΗΠΑ. Ακόμα εξοπλίζονται από ένα δίκτυο λαθρεμπορίου όπλων και πυρομαχικών, που είχε επικεφαλής τον αρχηγό του γενικού επιτελείου στρατού της Λ.Δ. Κονγκό, τον οποίο απέπειψε τον περασμένο Νοέμβρη ο πρόεδρος Καμπιλά, όταν έγινε γνωστή η δράση του μέσω μιας έκθεσης του ΟΗΕ!

Το M23, με δικαιολογία την προστασία των Τούτσι και τη μη εφαρμογή από την κυβέρνηση της χώρας της συμφωνίας του 2009, επιτέθηκε τον Νοέμβρη και κατέλαβε την σημαντική πόλη Γκόμα σχεδόν αμαχητί, με αποτέλεσμα επί της ουσίας τα ανατολικά σύνορα της χώρας στη μεθόριο με την Ρουάντα να μην ελέγχονται πλέον από τον κογκολέζικο στρατό, αλλά από ένοπλες οργανώσεις και κυρίως από το M23. Απειλήσαν μάλιστα να καταλάβουν και άλλες πόλεις και να φτάσουν μέχρι την πρωτεύουσα Κινσάσα για να ανατρέψουν τον Καμπιλά, ο οποίος κατέλαβε τον προεδρικό θώκο ξανά με τις αμφιλεγόμενες εκλογές του Νοέμβρη του 2011. Στην πράξη, μετά από διαπραγματεύσεις μεταξύ των προέδρων της Ρουάντα, της Ουγκάντα και του Κονγκό, οι «αντάρτες» δέχθηκαν να

αποσυρθούν 20 χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Στην ουσία όμως, όλη η περιοχή εξακολουθεί να ελέγχεται από τους στασιαστές. Αυτά τα «αντάρτικα» συγκαλύπτουν τις επεκτατικές βλέψεις των γειτονικών χωρών (ας σημειωθεί ότι σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ η εκμετάλλευση και το λαθρεμπόριο κολτάνιου από τον στρατό της Ρουάντα στο ανατολικό τμήμα της Λ.Δ. του Κονγκό απέφερε μέσα σε 18 μήνες 250 εκ. δολάρια!), αποτελούν πηγές πλουτισμού για φυλάρχους, στρατηγούς και άλλα κομμάτια της άρχουσας τάξης του Κονγκό, γι' αυτό και δεν θέλουν να ελέγχονται οι περιοχές από τον κογκολέζικο στρατό, διευκολύνουν την αφαίμαξη των πόρων της χώρας από διάφορες πολυεθνικές εταιρίες (που προτιμούν να προμηθεύονται τις πρώτες ύλες από τους «αντάρτες» παρά από τη κεντρική εξουσία), κρατούν τη χώρα διαιρεμένη και υπό διαρκή απειλή, ώστε να αποτελεί το εύκολο θύμα του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας - και τέλος, δικαιολογούν την ύπαρξη της μεγαλύτερης στρατιάς κβανόκρανων που έστειλε ποτέ ο ΟΗΕ σε οποιαδήποτε μέρος του πλανήτη. Πρόκειται για 17.600 άντρες που ελέγχουν την περιοχή, υποτίθεται για να προστατεύουν τους κατοίκους, αλλά στην πράξη παρακολουθούν συνήθως «αμέτοχοι» τις συγκρούσεις και τις σφαγές, όταν δεν συμμετέχουν στην εκμετάλλευση των προσφύγων και το λαθρεμπόριο του τεράστιου ορυκτού πλούτου της χώρας, πράγμα που τους κάνει μισητούς στο λαό. Η παρουσία τους απλά εξασφαλίζει τη λειτουργία των δυτικών εταιριών και ταυτόχρονα η «αδυναμία» τους να παρέμβουν πιθανά κάποια στιγμή «δικαιολογησει» την ανάγκη να σταλούν από τους ιμπεριαλιστές μισθοφόροι -από πολυεθνικές εταιρίες πολέμου ή από επαγγελματίες στρατιώτες (ευρωστρατός)-, ώστε να εξασφαλιστεί η εκμετάλλευση των «φιλέτων» της Μαύρης Ηπείρου.

Αν και η πρόσφατη κρίση φαίνεται να αποσοβήθηκε την τελευταία στιγμή, ωστόσο οι ανταγωνισμοί στην περιοχή είναι τεράστιοι ανάμεσα στις χώρες της Κ. Αφρικής, στους πολέμαρχους-μερίδες της άρχουσας τάξης και κύρια ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-Ευρώπη) και ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές και την Κίνα, Ινδία, Ν. Κορέα! Πρόσφατα έγινε στην Κινσάσα η 14η Σύνοδος Κορυφής αρχηγών κρατών γαλλόφωνων αφρικανικών χωρών, όπου η Γαλλία επιχειρήσε να διεισδύσει στις χώρες, επικρίνοντας μάλιστα την κυβέρνηση του Καμπιλά σε θέματα... δημοκρατίας και ενισχύοντας την Ρουάντα! Ενώ η Ν. Κορέα έχει κλείσει συμφωνία με το Κονγκό για κατασκευαστικά έργα, όπως 1.500 χλμ. σιδηρόδρομο και λιμάνι στη δυτική περιοχή Μπανανά. Αυτό σημαίνει ότι οι κρίσεις θα ξαναυποδουλιστούν. Το μόνο ελπιδοφόρο στις τελευταίες εξελίξεις ήταν οι μεγάλες διαδηλώσεις νεολαίας (αποτελεί το 50% του πληθυσμού) στην πόλη Μπουκάβου, που απειλούνταν από το M23, εναντίον τόσο της κυβέρνησης όσο και των κβανόκρανων, αλλά και εναντίον της M23. Αυτό σημαίνει ότι ο κογκολέζικος λαός αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι η σωτηρία του εξαρτάται από τις δικές του δυνάμεις!

